



**Геза
Ленерт**

**Предраг
Циле
Михајловић**

**Мирослав
Предојевић**

2023.

5



Geza LENNERT
Предраг Циле Михајловић
Мирослав Предојевић

Центар за културу Ковин / Архив фотографије

2023.

Архив фотографије - Књига пета

Идеја о постојању институције која ће чувати фотографије наставак је (или реални почетак) идеје о покретању Музеја фотографије о којој се код нас прича веома дуги низ година. На жалост све се и свело на причу, без икаквих дешавања. Остала нам је само утопистичка тежња да постоји простор где би фотографи оставили траг о свом раду. Као неко ко је оставио 18 година у Природњачком музеју (где се неповратно заразио “музеолошким” вирусом) знам реалност културних институција и колико је тешко покренути нешто што би било прави музеј. Прича о томе да су за Музеј фотографије довољни просторија, орман, сто и столица толико је бесмислена да помислим да они који то помињу никада у музеј нису ни ушли и, што је још горе, да појма немају о методама чувања фотографског материјала.

Ако данас сагледамо све урађено видимо да је посао био огроман: у простору Архива данас већ постоји пар хиљада фотографија: неколико легата, скоро 500 фотографија од 16 (до сада) представљених аутора, неколико самосталних фотографских пројеката односно изложби које су такође део пројекта Архива, изложбе Фото савеза Србије... Треба напоменути да се један део фотографија које суучествовале на Октобарским ликовним салонима чува у посебној Уметничкој збирци Центра за културу Ковин. У сарадњи са музејом Војводине део Колекције старих фотоапарата Бранимира Карановића је дигитализован и доступан јавности, док је комплетна збирка смештена у посебну просторију и наменски направљене стаклене витрине. Број фотоапарата и фотографске опреме непрекидно расте и сада су ту и стари фотоапарати Центра за таленте, донације бројних колега и заљубљеника у технологију којом су годинама стварана уникатна уметничка дела, и

сви моји фотоапарати које сам користио током педесетак година фотографског рада. Током будућих година колекција ће сигурно експоненцијално расти, а Центар за културу у Ковину остаје сигурно место где ће архивска грађа егзистирати у две димензије: електронској (јер тежимо повезивању и дигитализацији) али истовремено и у аналогној, папирној форми која ће трајати (захваљујући Epson Digigraphie® поступку) бар два века. Онолико колико знамо да трају праве црно-беле фотографије.

А што се тиче ове књиге и ове изложбе она је својеврсни времеплов кроз фотографску сцену, тенденције, експерименте и изнад свега огроман рад тројице фотографа, тројице мајстора и три члана Уметничког савета Фото савеза Србије. Мислим да је ова књига својеврстан уџбеник за оне који знају да читају (а не само летимично прегледају) фотографије, јер су у њој приказани уникати, аналогни експерименти, аналогно настале фотографије реализоване Polaroid фотоапаратима, руком односно накнадно колорисане и класичне црно-беле фотографије - настале у мраку фотолабораторије такозваним “мокрим” поступком.

Надам се да ће садржај књиге успети да објасни огромну разлику на свим нивоима настанка фотографског уметничког дела реализованог радом у којем нема Undo опције, примене конфекцијских филтера а посебно не AI програма. Ако мислите да неког од нас плаше све те аутоматизоване и бездушне новотарије сетите се само једне чињенице: мајмун за тастатуром најбоље писаће машине или тастатуром рачунара неће написати ништа. А камоли роман!

Милан Живковић

Аналогија на други начин: Polaroid SX-70

Много је воде отекло Дунавом од јануара 1544. када је научник Reiner Gemma-Frisius својом Camera obscura на зиду замрачене собе приказао преокренут приказ Сунчеве еклиптике па до данашњих дигиталних фотоапарата уграђених у практично све мобилне телефоне.

Много је фотографија пропало заувек и све ће бити више таквих међу онима које данас настају, али је много тога и сачувано у архивима, музејима а добрим делом и у књигама. Сваки историјски архив и сваки музеј на свету има своју збирку фотографија, код озбиљнијих установа о тим збиркама брине стручњак или тим стручњака. Постоје и прави музеји фотографије али и “музеји фотографије”, најчешће мање збирке чији оснивачи или власници нису никада видели истински музеј фотографије (најближи “прави музеј” нам је Мађарски музеј фотографије у Кечкемету, кога интересује, може да га посети, заиста није далеко). Код нас постоје озбиљни покушаји формирања збирки које би једног дана могле бити подлога за отварање Музеја фотографије, али постоји и велика незаинтересованост па чак и отпор стручне јавности.

Фотографска књига или фотомонографија је обличовања и публиковања фотографија која је у неким земљама доживела велику популарност, довољно је присетити се бројних фотографских књига издавачке куће Taschen. Оне су ове одражавале озбиљну уређивачку политику да велики новац потрошен на таква издања не би био бачен у ветар. Уласком компјутера у приватну сферу готово сваког човека издаваштво и публиковање је до бесмисла либерализовано - свако може да напише и објави своје паметовање, своју песму, сликарску жврљотину или дилетантску фотографију.

Можда баш због горе наведеног делује важним прављење изложби (и објављивање обимних књига које их прате) од аналогних радова из наше недавне прошлости, од верификованих дела истакнутих домаћих аутора. Посебно интересантан феномен у сфери стварања слике јесте “тренутна” Полароид фотографија, изум (1947.) америчког научника Едвина Ланда, једнократна и непоновљива фотографска слика која настаје и развија се готово тренутно након настанка.

Посебно савршенство у овој технологији представља појава Polaroid SX-70 камере (1972.) и одговарајућег пак-филма. Фотографија која одмах након експонирања излази из камере а слика се појављује при светлу дана и пред очима ствараоца опчинила је многе (у питању су седамдесете-осамдесете године прошлог века, много пре проналаска дигиталне фотографије!), па и уметнике који су у овоме видели нове могућности за испитивање лимита фотографије.

Нисам ни ја био ни гори ни бољи од других: када сам препознао на какве све начине ова нова техника може да допуни дотадашње стваралаштво ограничено на црно-бели филм и колор дијапозитив, дао сам се на дело. Оно што сам са пријатељима који су – слично мени иза фото-апарата – уживали у томе што су као модели испред камере могли да учествују у стварању неких интересантних фотографија и мањих фотографских целина (серија и секвенци) тада направио није требало, није било прихватано на тадашњим “нормалним” фото-изложбама, па сам од дела овог материјала прво приредио самосталну у Галерији Форма Удружења ликовних уметника примењених уметности и дизајнера Војводине у Новом Саду (1980.), а нешто касније (1981.) у култној Толди фото-галерији у Будимпешти. Тада нисам знао – та вест је доспела до мене много касније – да је тадашња просовјетска културна политика државе после само осам изложби (девета је била постављена али никад отворена) за свагда забранила рад Толди фото-галерије. Скоро тридесетседам година касније (2017.) некадашњи актери организовали су достојну ретроспективну изложбу радова аутора оних девет изложби, па је тако део фотографија које видите на овој изложби своју претходну презентацију имало у Уметничком павиљону у Будимпешти.

Својим новим животом ове – понегде и мало избледеле – фотографије евоцирају успомене на давно покојну (а у последње време великим трудом ентузијаста помало и васкрслу), дигиталом за свагда прегажену технологију, једну од могућности и варијанти аналогне фотографије: Polaroid SX-70.

Геа Ленерт



Geza LENNERT

Polaroid art



2023.

Fotográfiánk kinőtt abból az időből, amikor még a fényképnek csupán feljegyzés-értéke volt. Ifjú nemzedékünk így Lennert Géza is azt az ívet vallja, hogy a fotó csak akkor válhat megformálássá, ha az ábrázolás alkotói hozzáállást tükröz, azaz, ha gondolkodó fotóssaink születnek.

Lennert elveti a klasszikus tárgydokumentációt mint témát és motívumot, ^{inkább} a ténydokumentáció felé hajlik, ami a kommunikációs aktus magasabb szintjét jelenti, s nagyobb lehetőségeket, s természetesen nagyobb kihívást is jelent. ^{és több tudásra.} Hogy ezt a kihívást még teljesebbé tegye, alkotónk kifejezési eszközül egy kevésbé képlékeny anyagot és eljárást választott: a polaroidot. A polaroid bármely más fotóanyagnál jobban ellenáll a megformálásnak, emelt ma művészetünknek még igen vitatott jelensége. Előnye a relatív egyszerű bánásmód a kamerákkal, a kép minőségének azonnali ellenőrizhetősége, a felvétel megismételhetősége stb. Hátránya pedig, hogy minimális az utólagos beavatkozás lehetősége a kép végleges formájának kialakításába, a felvétel nagyíthatatlansága, tehát a kivágást nem lehet utólag módosítani, ^{hiszen} s egy negatívról csupán egy kópia készülhet. Ez az utolsó tény okozta a polaroid-mitosz, a polaroid-póz kialakulását.

Lennert Géza a hagyományos technika lehetőségeit egészítette ki a polaroid eljárással. Képei leginkább sorozatok, hiszen egy-egy történet fázisait örökítik meg, vagy pedig a fotográfiai koncepció elemeit képezik. Cselekményesített fotói a tárgyi elemeket filmszerűen használják, s ezáltal a mozgás és a cselekvés/történet dinamikájának illúzióját keltik. Ilyenek az eltűnés-megjelenés sorozatai. Moha fényképezőgépe a tiszta optikai látványt reprodukálja, nem egyszer olyan valóságmomentumot ragad meg, ami az emberi valóságképzet képeinek elemeire bontása útján részleteiben mutat be egy jelenséget, s annak ellenére, hogy ezek a részletek valószínűtlennek is tűnhetnek - látni tanít bennünket.

Gyakori a felvételek tónuscsökkentése /színes megvilágítás, főként exponálás, lágyítás/ és a kamera előtti bemozdulás, aminek eredménye a tetszetős, lágy effektus. Ezeknek a képeknek a vizuális-hangulati értékük kiemelkedő. Aktjai ~~is~~ jórészt a fényre, mint formaalkotó tényezőre támaszkodnak, és lágyságuk sikeres ellentétozása a hamiltoni csitriábrázolás nyafogó beállításainak.

Külön említést érdemelnek "színházi" fotói, mert azokon keresztül figyelhetjük meg, hogyan transzponálódik a színházi élmény és színészi jellem a fotós agyában képpé, megformálássá, de olyanná, ~~amely~~ amely se nem színészportré, sem színházi jelenet, hanem valamiféle kiegészítése azoknak - alkotó hozzáállás.

Lennert korábbi képein is tapasztalható volt egy enyhe vonzódás a festészet felé. Polaroid felvételei is tükrözik ezt a vonzódást, mégpedig a képek texturájában. Vannak kimondottan festészetimitáló felvételei, ahol az olajfesték durva, expresszionista vászonra vitelének nyomait véljük felfedezni. (Ezeknek a képeknek az az indítéka, hogy kevesebbet adjanak vissza a motívumból, mint amit a fotográfia lehetővé tesz.) Azonban a textúra alapvető motívuma a cirkusz sorozatnak, a graffiti sorozatnak, sőt, ~~éppen~~ éppén az arcokat imitáló testek sorozatának is.

Lennert Géza polaroid-opusza bizonyíték arra, hogy a jó képek elkészítéséhez nem elegendőek a klasszikusnak ~~számító~~ számító tudnivalók, hanem szükség van valami másra is, a koncepcióra. Alkotónk a polaroid fényképezésen belül is sikeresen párosít

Újvidék,
1980. 05. 14.

FEKETE J. JÓZSEF

Фотографија је прерасла оно време, када је имала само вредност забелешке. Наша млада генерација се куне у то, да фотографија може да постане обликовање тек онда, кад приказ одражава стваралачки став, дакле: ако се рађају фотографи који мисле.

Ленерт одбацује документацију објекта као тему и мотив, радије се клања према докуметацији стања, што представља виши ниво акта комуникације, веће могућности и наравно: већи изазов за фотографа. Да би овај изазов учинио још потпунијим, аутор као изражајно средство бира материјал и поступак мање подложен обликовању: полароид. Полароид се – јаче од осталих фотографских материјала – одупире интервенцији, а уз то је и једна веома оспоравана појава у савременој уметности. Предност је релативно једноставно руковање камером, квалитет фотографије готово моментално може да се види, те снимак по потреби може да се понови итд.

Негативна особина је да је минимална могућност накнадне интервенције у стварању крајње форме фотографије, немогућност израде повећања па самим тим ни накнадна корекција изреза, а од сваког снимка настаје само једна фотографија. Ово последње довело је до стварања мита о полароиду и појаве полароид позе. Геза Ленерт је употпунио могућности класичне фотографске технике поступком полароида. Његови радови су већином серије, пошто овековечују фазе неког догађања или престављају елементе фотографове концепције. Његове фотографије претварају у радњу статичне елементе користећи их као коцке филма, стварајући тиме илузију кретања или догађања нечега. Типично је то за серије “Нестајање-настајање”. Иако фотоапарат региструје чист оптички приказ, не једанпут хвата такав исечак реалног који комбинован са људском замисли о стварности појаву приказује растављену на детаље и упркос томе што ти фрагменти могу да се чине и нереалнима – уче нас на видимо.

На фотографијама је честа редукција тонова (осветљавање обојеним светлом, преекспонирање или омекшавање) као и размазани покрет пред камером што резултира оку пријатним ефектом меког призора. Визуални и осећајни ефекат ових фотографија је изузетан. Актови се углавном ослањају на светло као средство за потенцирање форме а његове мекоће успешан су контрапункт Хамилтоновским фотографијама шипарица.

Посебну пажњу заслужују позоришне фотографије јер кроз њих можемо лепо да пропратимо како се позоришни доживљај у мозгу фотографа транспонира и синтетизира у слику, али такву, која није ни портрет глумца, ни сцена из представе, него неко сасвим ново допуњавање истих – стваралачким приступом. И на Ленертовим ранијим фотографијама могла је да се уочи блага склоност угледању на сликарство. И његови полароиди одражавају ову привлачност, и то кроз текстуру фотографија. Неке слике делују као да су чиста имитација сликарства где нам се чини да откривамо трагове грубог, експресионистичког наношења боје на платно. Сврха тога је да заправо кроз фотографију свесно прикаже мање од оригиналног мотива него што би то фотографија сама по себи дала. Текстура је основни мотив и код серије о циркусу и као и оној о графитима, па чак и у серијама у којима тела имитирају људска лица.

Опус полароида који Ленерт презентује је доказ за то да за стварање добре фотографије нису довољна само знања која би могли дефинисати као класична, него је преко потребно и нешто друго: концепција. Аутор и у жанру полароида успешно удружује (код њега по дефиницији одличну) композицију и израз ауторске замисли: концепцију.

Јожеф Ј. Фекете, Нови Сад, 14. 05. 1980.

(Аутор је књижевник и критичар из Сомбора, данас редовни члан Мађарске Академије Уметности у Будимпешти)

Géza Lennert

Геза ЛЕНЕРТ је рођен 1952. у Будимпешти.

Мајстор фотографије Фото савеза Југославије / Фото савеза Србије, фоторепортер и новинар (у пензији). Иако је по образовању инжењер-технолог, највећи део његове каријере везан је за фотографију, новине и часописе.

Од 1969. бави се успешно фотографијом којој покушава да приступи као изражајној форми савремене визуалне уметности и са непуних 27 година постаје за свагда најмлађи аутор са највишим постојећим звањем у Фото савезу Југославије – Мајстор фотографије ФСЈ (1979) и звањем „Artiste de la Fédération Internationale de l’art Photographique” – АФИАР у Међународној федерацији за фотографску уметност. Звање „Excellence FIAP” (EFIAP) добија 2004. Члан је УПИДИВ-а (Удружење ликовних уметника примењених уметности и дизајнера Војводине) од 1978.

Од 1971. своје радове је излагао на педесетак самосталних и преко 500 жирираних колективних изложби у 25 земља света, на којима је освојио велики број награда. Међу њима посебно се издвајају следеће: једини је троструки освајач Трофеја Златно око (1976, 1978. и 1980), награђен „Златном Формом” на изложби ФОРМА 7 (1979) а добитник је престижног признања Награда Тошо Дабац, коју је у 49-годишњем постојању ове награде (додељују се годишње две) добило само пет аутора из Србије: Бранибор Дебељковић 1975., Жорж Скригин 1977., Иво Етеровић 1980., Војислав Маринковић 1986. и Геза Ленерт 1991.

Почасни је члан Светског савеза мађарских фотоуметника (Magyar fotóművészek világ-szövetsége) и спољни члан државне Мађарске Академије Уметности (Magyar Művészeti Akadémia) у Будимпешти.

Добитник је Награде за животно дело Фото савеза Србије 2022. (ранијидобитници: Томислав Петернек, Горан Малић и Данило Цветановић).

Имао 48 самосталних изложби: Нови Сад, од 1973. до 2010. године више пута; Gödöllő (Мађарска); Ловран (Хрватска); Бајша; Добој (БиХ); Каросvár (Мађарска); Рибарево; Сента; Баја (Мађарска); Суботица; Темерин; Београд; Зрењанин; Равно Село; Кавило; Загреб (Хрватска); Пловдив (Бугарска); Орадеа (Румунија); Крајова (Румунија); Лесковац; Ада; Чачак; Сомбор; Марибор (Словенија); Жихарец (Словачка); Тузла (БиХ); Сегедин (Мађарска); Таргу Муреш (Румунија); Сентеш (Мађарска); Будимпешта (Кармелита, Мађарска); Сивац (Србија); Арад (Румунија); Скопље (Македонија); Усти над Орлици (Чешка); Сомбор (Србија); Београд (Галерија „Артгет“ Културног Центра Београда); Битола (Галерија „Милтон Манак“, Македонија); Печуј (Мађарска).

Заслужни је члан Фото-кино клуба „Бранко Бајић“. Почасни је члан Club fotografic Nufarul, Орадеа (Румунија) те Фото клуба Осијек (Хрватска).

Као предавач и инструктор учествовао на фотографским манифестацијама, у фото-школама и на курсевима у Новом Саду, Темерину, Загребу, Ваљеву, Орадеи, Сомбору, Новом Кнежевцу...

<http://geza.jopajtas.info>
e-mail: svajcicsoki@gmail.com
tel. +381 64 1908755

Све фотографије снимљене су фотоапаратом Polaroid SX-70
осим фотографија на странама 72-77 које су снимљене на
Polaroid 105/PN филму. На свим фотографијама, мање или
више, види се утицај времена односно протеклих 40 година



20526340475

POLAROID © 2

Géza LENNERT



Мапети Ота Сакалаша

Страна 16 - Circo (1980.) / страна 17 - Чекајући Годоа 1 (1980.) >>>





Чекајући Годоа 2 (Шолтиш, Пашти, Венцел), 1980.



Чекајући Годоа 3 (Бичкеи, Венцел), 1980.



Чекајући Годоа 4 (Тибор Герер), 1980.



KAVILLO, 1980. július 15.
(BAKOTA ÁRPÁD)



MARONKA CSILLA
FELSŐHEGY, 80.07.19.



Нестајање-настајање, 1980.



Породична: Дорманови, 1980.



Безлични портрет 1, 1980.

<<< Безлични портрет 2 (Маја Путник, магистар фотографије), 1988.



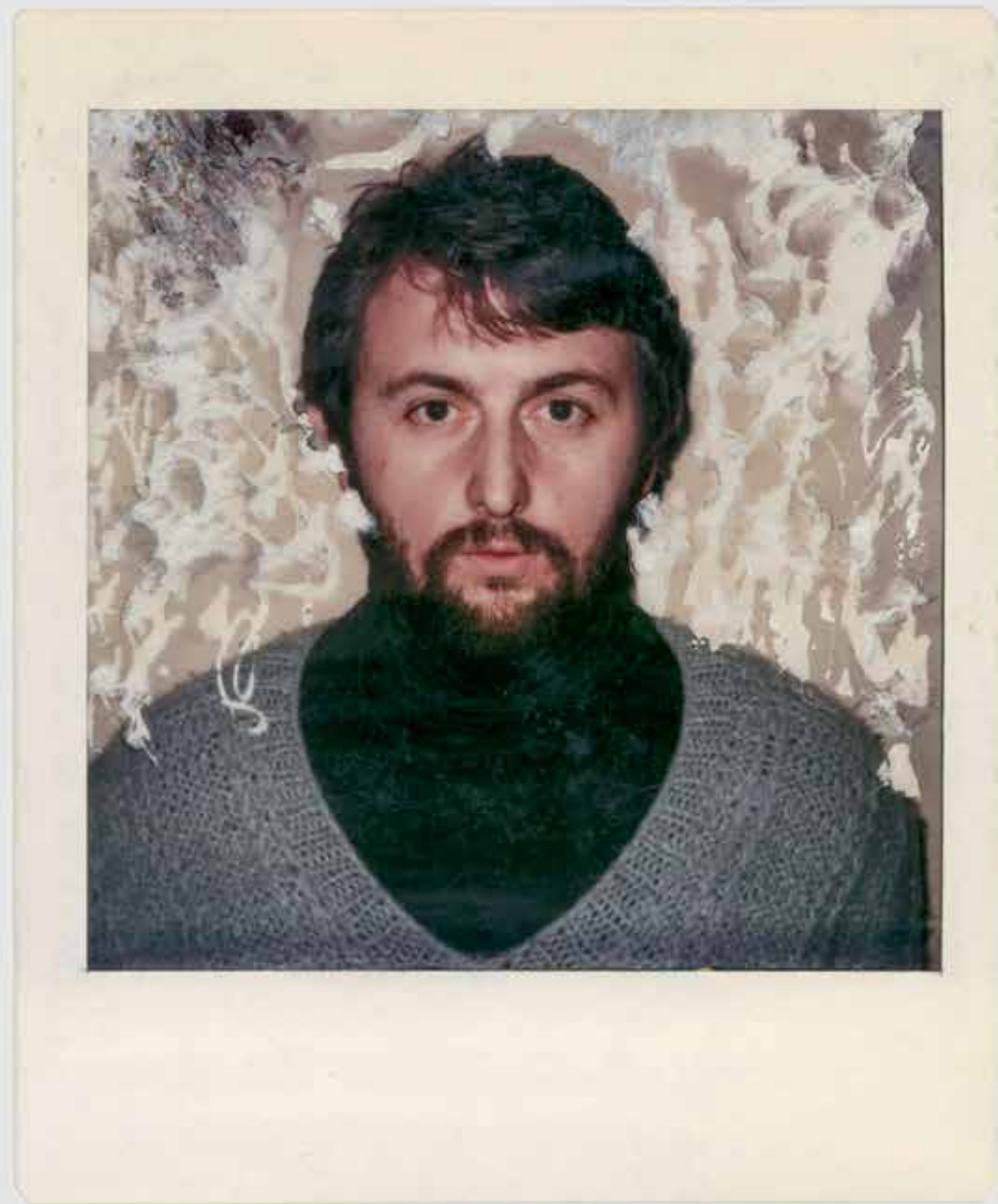
Face, 1980.



Дмитрий Николаевич Баљтерманц као КАНТ (Пловдив 1985.)
(Баљтерманц је совјетски Роберт Капа, код нас мало познат)



Фрулашица (глумица Силвија Крижан), 1983.



Ласло Јухас, фотограф, 1985.



Не бој се, ја сам Куза, 1981.



Угао стола у соби фоторепортера листа Magyar Szó (1983)



Постер и полица у мојој соби, 1985.



НС-графити (Шилер, Золи, Моки), 1980.



Погледи (Нови Сад, 1980.)



x



Контура, 1980.

<<< Биљана (радни фото са моделом), 1980.



KAVILLO, 1980. július 15.
A FÁBRI FIVÉREK



1982. augusztus 10. "Kanegra" FKK

Реноом по Европи (и Мароку), Канегра 1982.



1982.08.11. Kanegra - FK B.
Autokamp - strandpiscina

Одмор од путовања Реноом по Европом 1 (Канегра, Хрватска 1982.)



1982.08.11.

Одмор од путовања Реноом по Европом 2 (Канегра, Хрватска 1982.) >>>



Нора, Сустипанац 1, 1982.



Нора, Сустипанац 2, 1982.



На роштиљу, Сустипанац, 1982.



Пливање емулзије, 1991.



Ишчекивање 1, 1983.



Ишчекивање 2, 1983.



Сад ме видиш, сад ме не видиш, 1980.



Акт у жутом 1 (Илди Јегер, Будимпешта), 1982.

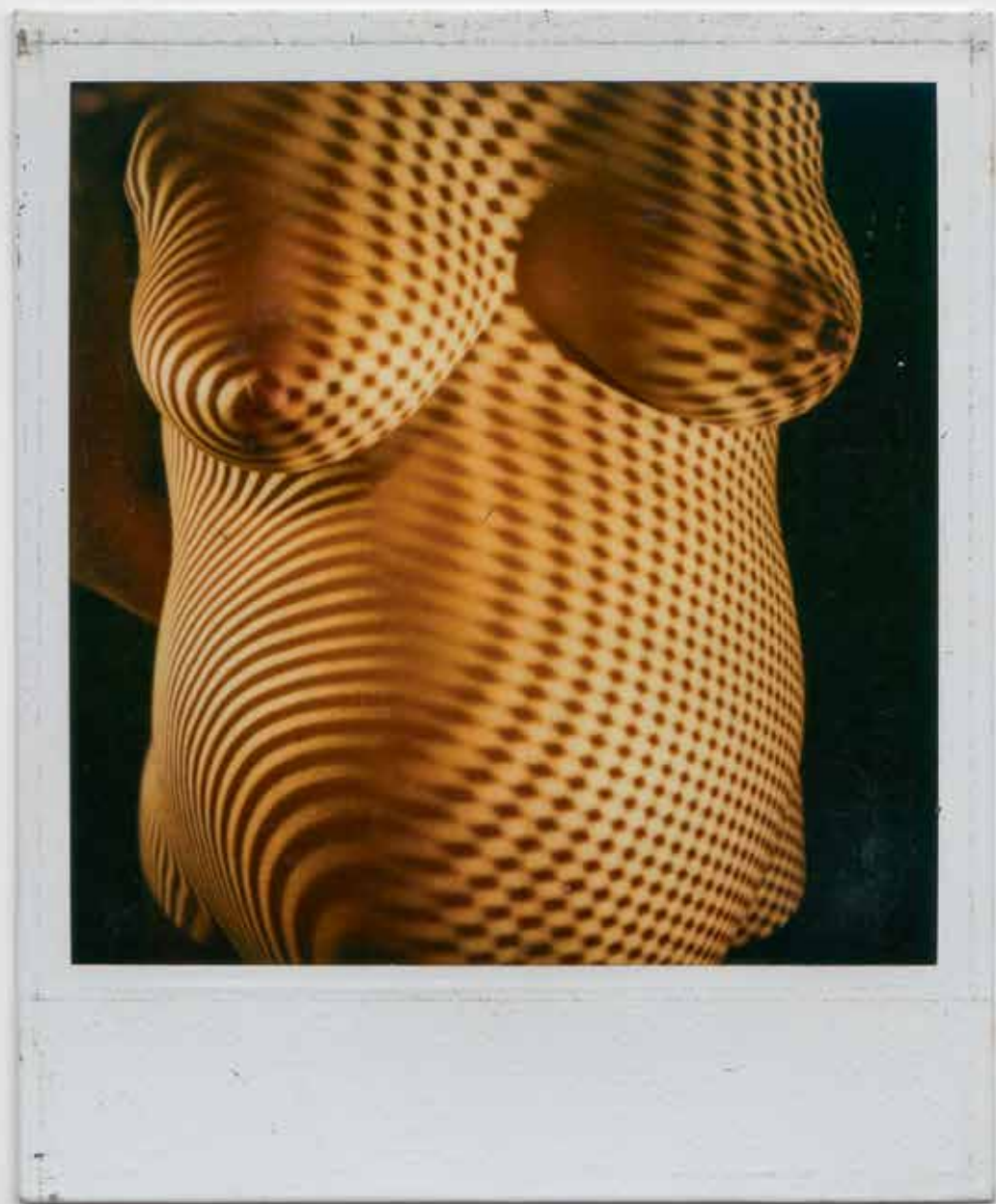


Акт у жутом 2 (Илди Јегер, Будимпешта), 1982.





Смејем се - плачем (Мерилин Монро из нашег сокака), 1982.



Сликање светлом 1, 1983.



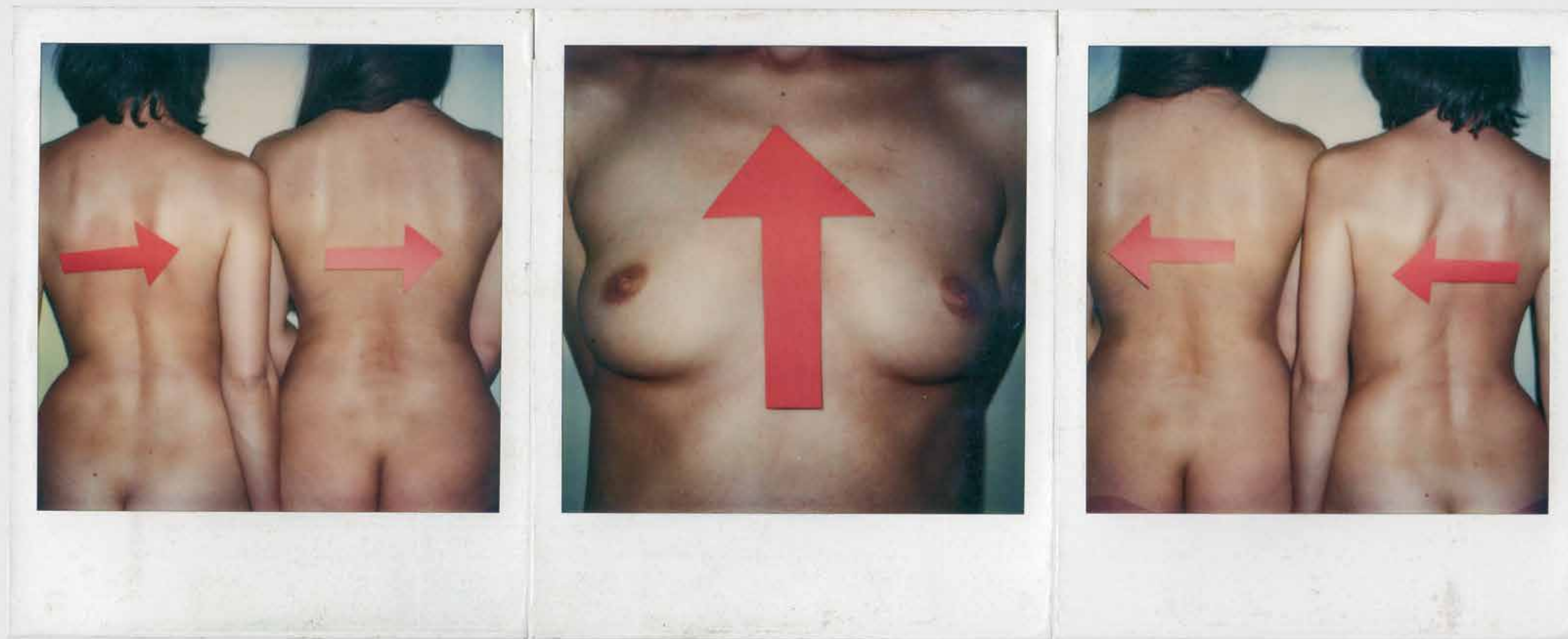
Сликање светлом 2, 1983.



Слика за породични албум (архимодел касније серије Породица), 1982.



Осликавање (пробне), 1982.



Важан је прави смер, 1982.



Утицај сексуалне револуције на моју породицу 1983 - 1



Утицај сексуалне револуције на моју породицу 1983 - 2



Утицај сексуалне револуције на моју породицу 1983 - 3



Утицај сексуалне револуције на моју породицу 1983 - 4



Утицај сексуалне револуције на моју породицу 1983 - 5



Утицај сексуалне револуције на моју породицу 1983 - 6



Рита разливена (Арт Камп Јегричка), 1988.



Локрум: Рита+Сабине, 1988.



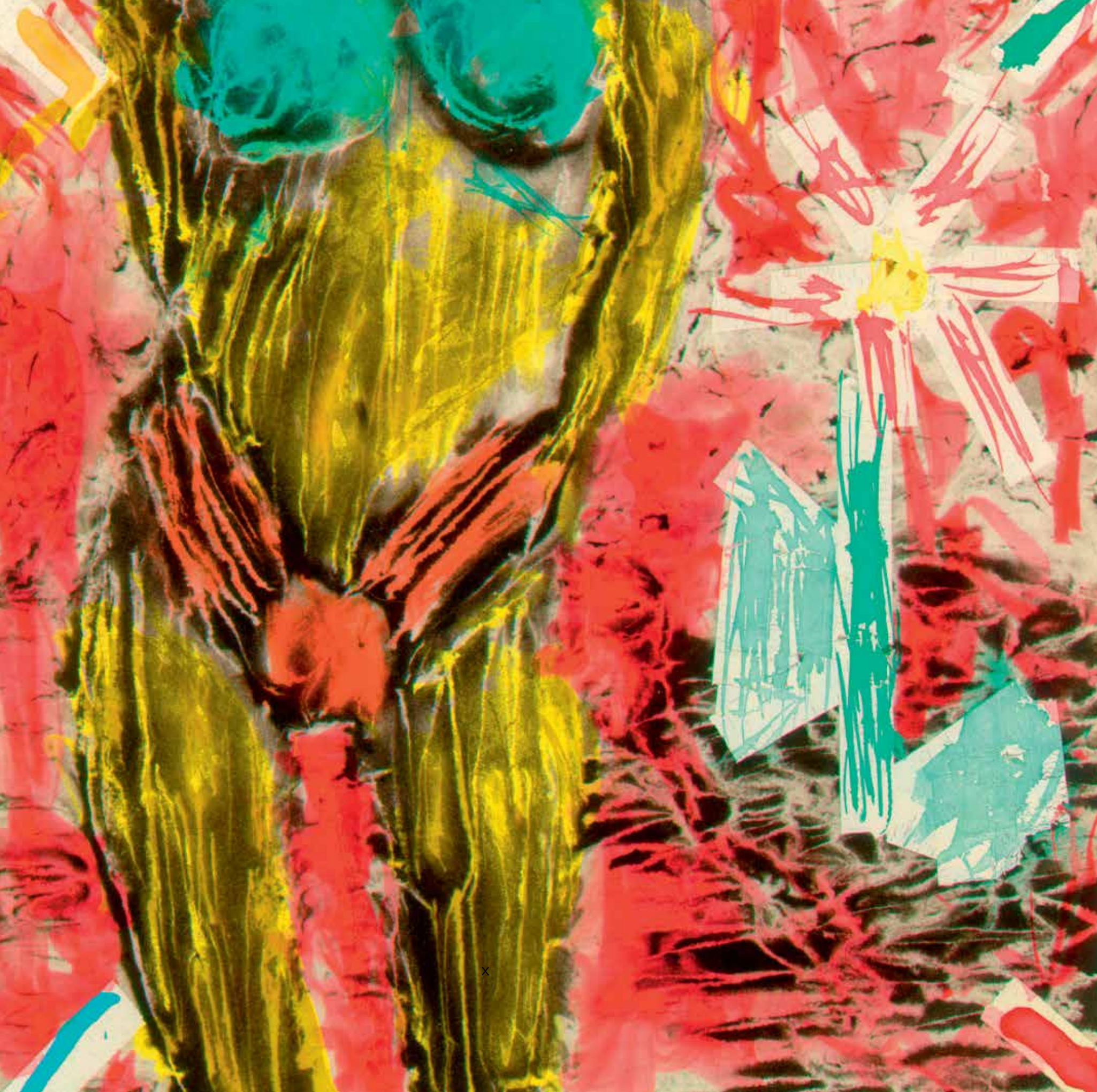
Локрум: Рита+Тинде, 1988.



Локрум: Рита добила боју, 1988.



Жужа, Будимпешта, 1980.



x

Тинде са дорадом, 1988 / 1994.

Фантастично издање, које обухвата невероватно различите периоде, прилично и ван тенденција које су се подразумевале у фото савезу, а сада се ово чини делом историје фотографије код нас.

Предраг Циле Михајловић

Предраг Циле Михајловић

Живот није стварност

Дуле Пацов и друге приче



2023.



Последњи портрет у атељеу музеја, фотографија: Наташа Стаматовић

Предраг Циле Михајловић

Рођен у Београду 1955. године. Радни век је провео као фотограф у Народном музеју у Крагујевцу. Ликовни уметник фотографије УЛУПУДС од 1988. године, Мајстор фотографије Фото савеза Југославије од 1995. године. Члан – оснивач Националног центра за фотографију у Београду 1992. Председник уметничког савета Фото савеза Југославије 1996-2000. и члан истог савета у ФС Србије 2000-2004. као и у каснијим годинама.

Као хонорарни наставник предавао фотографију на Академији уметности у Приштини – Звечану, на смеру за графички дизајн школске 2003/4 и 2004/5. године.

Награђиван на изложбама фотографије у организацији Фото-савеза Југославије и Србије (Салон “20. октобар” Београд, “Златно око” Нови Сад, Загреб салон....) у периоду 1980-1990. године. Одржао преко двадесет самосталних изложби ауторске фотографије (Крагујевац, Карловац, Чачак, Сплит, Београд, Прибој, Омољица...). Изложба „Begegnungen – Сусрети“ са Хубертом П. Клоцеком у Инголштату (Градска галерија у Театру) априла 2018. и Крагујевцу (Универзитетска галерија) маја 2018. Жирирао велики број изложби фотографије од клупског до републичког и међународног ранга.

Рад на истраживању и презентацији фотографске баштине у Србији резултирао пројектима-изложбама „Крагујевац на снимцима фотоаматера 1900-1914“, излаганом 1986. у Крагујевцу и Београду (Салон фотографије ФСЈ), „Крагујевац на старим фотографијама 1859-1918“, излаганом 1989. у Крагујевцу и 1990. у Београду (Музеј примењене уметности), књига „Споменар 1904-1914“, издата 1996. године, Изложба Фотографије крагујевачких аматера 1904-1914. у Инголштату (Немачка) 2001. године на Данима интернационалне културе, изложба фотографија „Крагујевац престоница и перјаница Србије у XIX веку“ 2002. у Крагујевцу, изложба „Љубиша Ћонић, фотографије 1980-1920.“ у Крагујевцу 2003. и Београду 2004. године (Галерија „Артгет“).

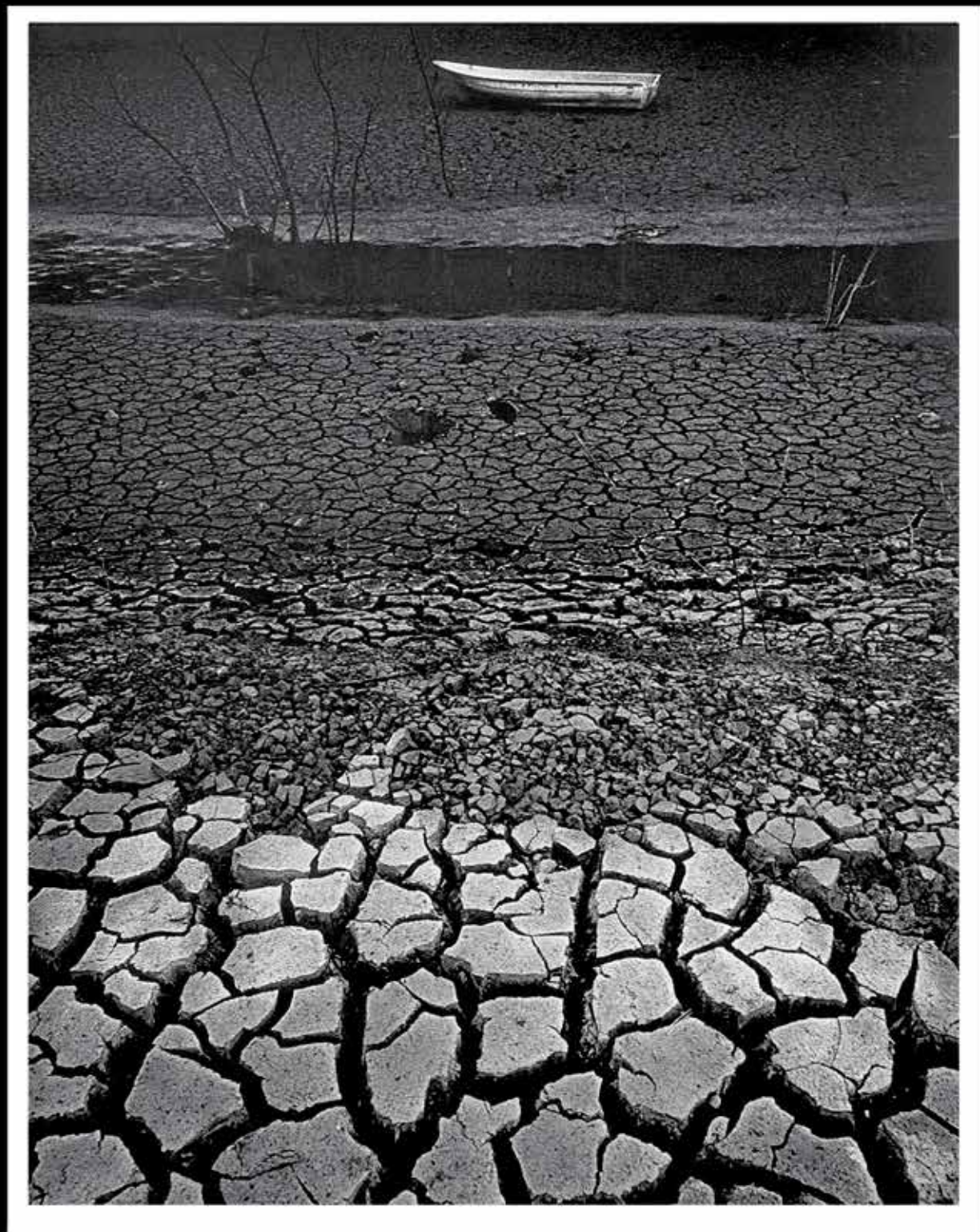
Један од аутора (текст и фотографије) књиге „Препоруке за стварање и управљање дигиталном фото-документацијом у институцијама заштите културног наслеђа Србије“, Централни институт за конзервацију Београд 2015.

Остали ауторски пројекти: Књиге „Живот није стварност“, СКЦ, Крагујевац 1991, „Старац из Мандића“, Јефимија, Крагујевац 1999, „Сећање на Флориду“, Кораци, Крагујевац 2008, фотомонографија „Крагујевац“, Кораци, Крагујевац 2007, фотомонографија „Душа Србије“ са Зораном Петровићем, Друштво историчара Шумадије, 2018.

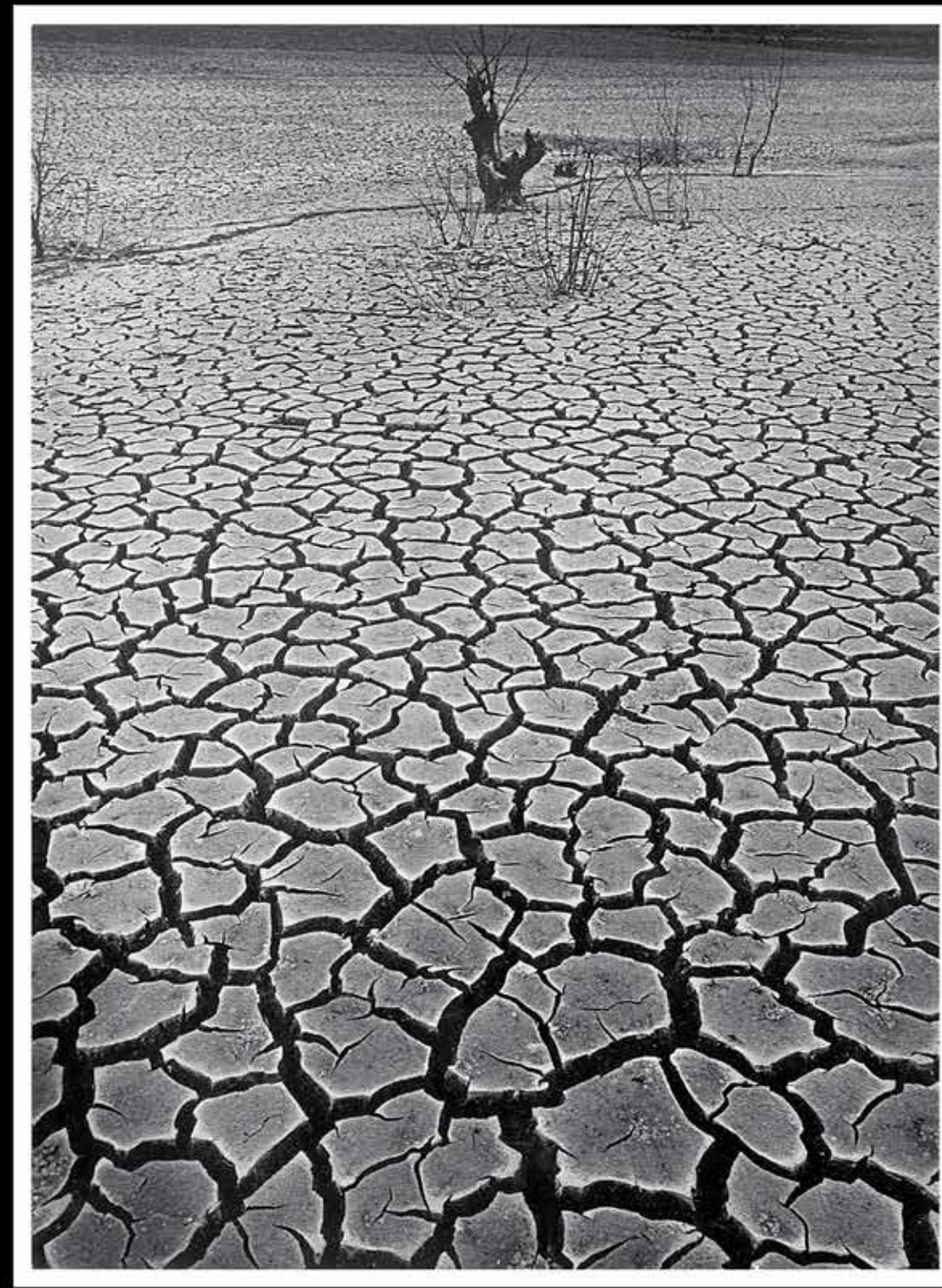
Добитник Плакете УЛУПУДС за 1996. годину и Плакете Националног центра за фотографију 2002. године.



Исушено језеро 1, 1983.



Исушено језеро 2, 1983.



Исушено језеро 3, 1983.



Пејзаж 408, 1981.



Пејзаж 405, 1981.



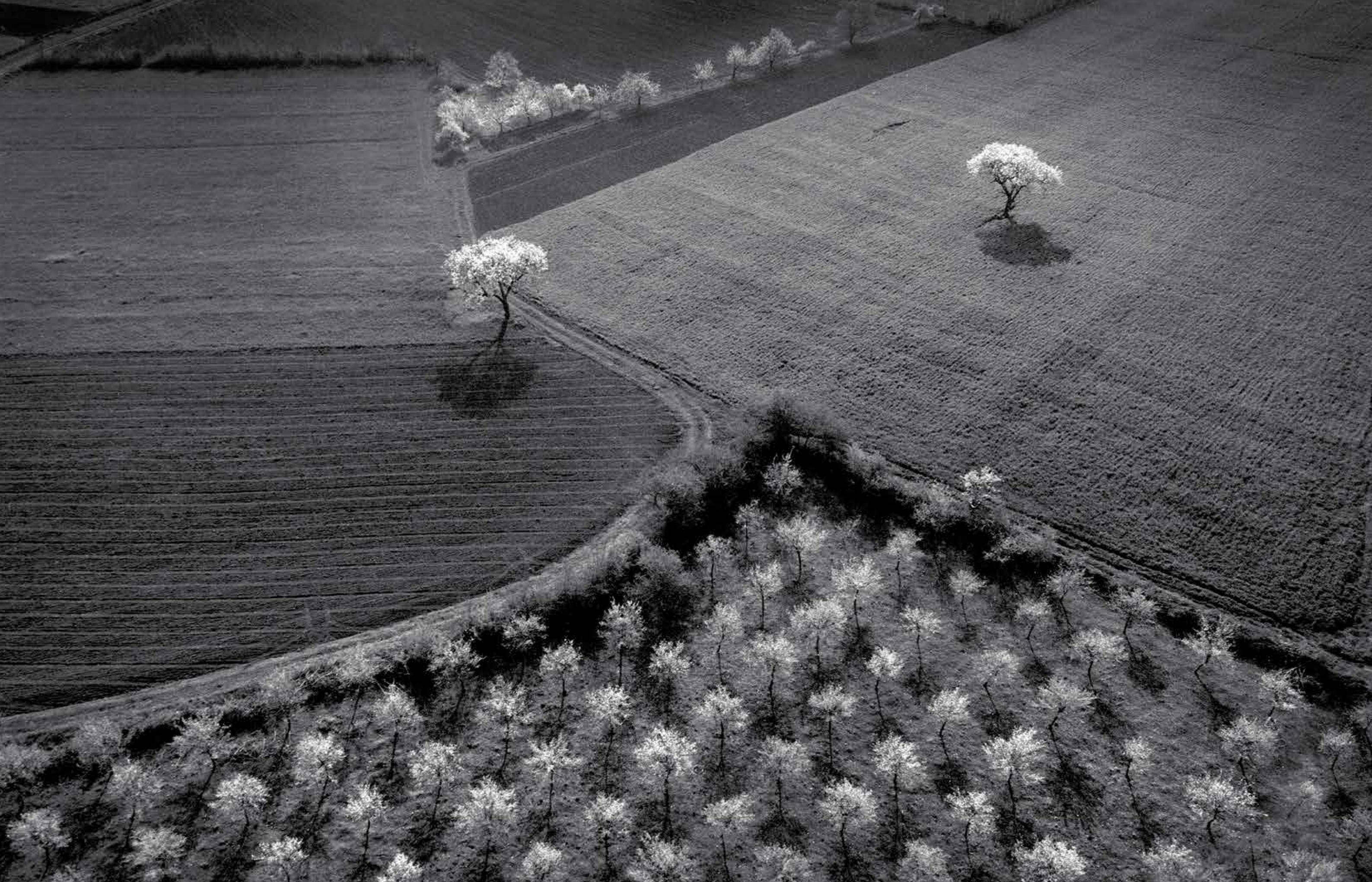
Стаза, 1981.



Пезјаж 413, 1983.



Пејзаж 403, 1981.



Пејзаж 414, 1985.



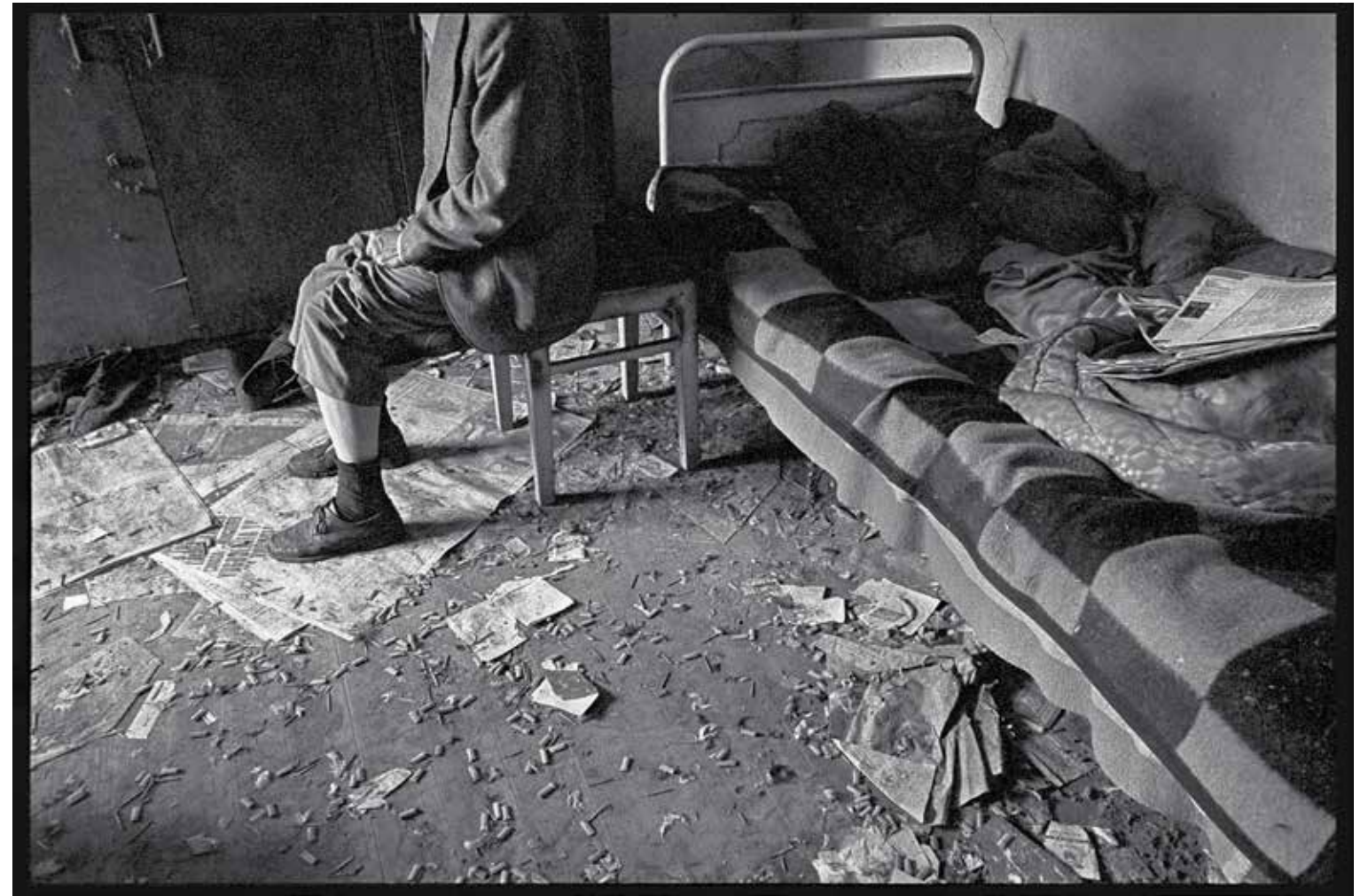
Дуле Пацов, Соба, 1989.



Дуле Пацов, Очи, 1987.



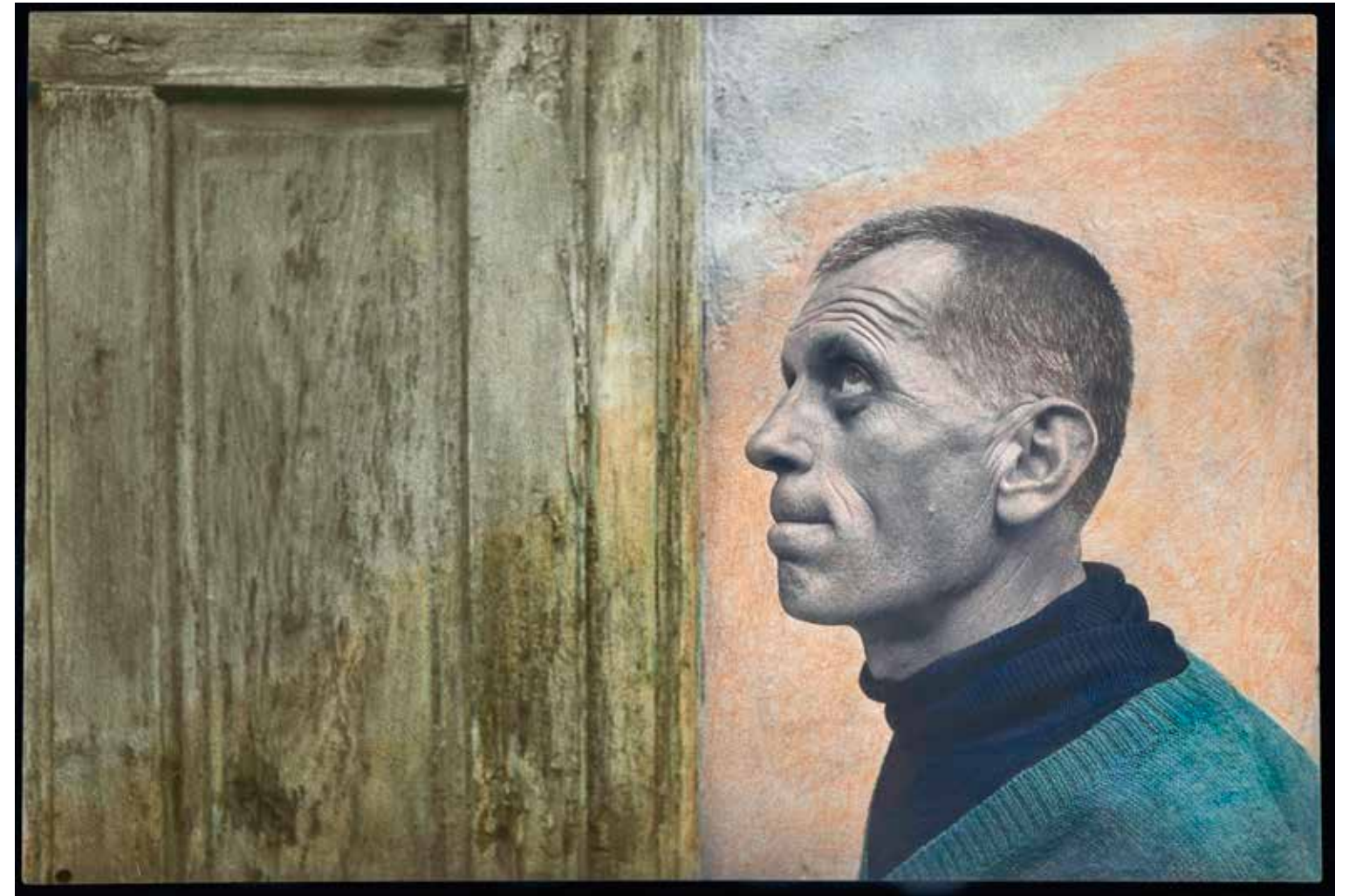
Дуле Пацов, Руке, 1987.



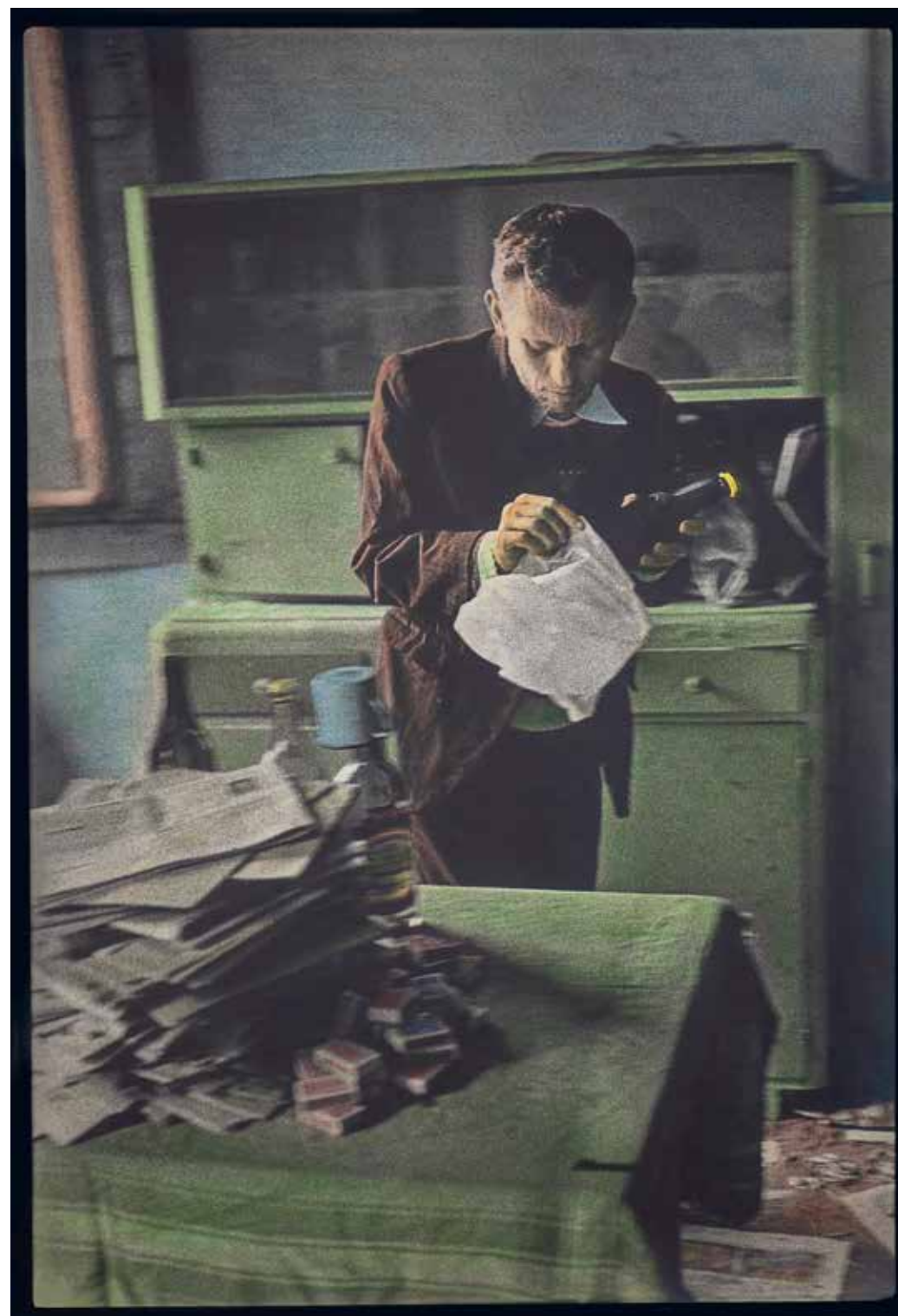
Дуле Пацов, Соба пуна пикаваца, 1986.



Дуле Пацов, Испред прозора, 1986. накнадно колорисано

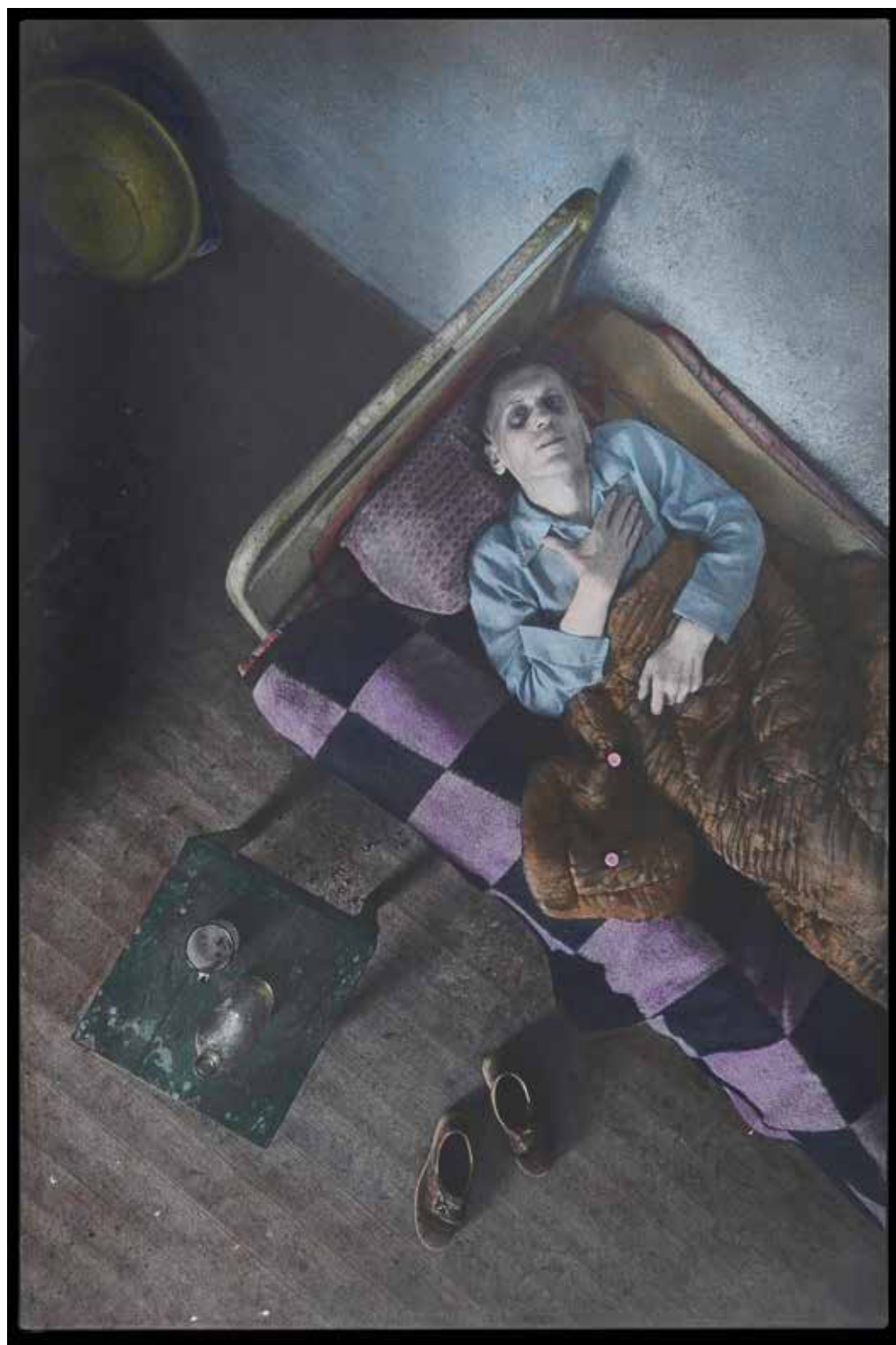


Дуле Пацов, У дворишту фото клуба, 1988. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Припреме за излазак, 1986. накнадно колорисано

<<< Дуле Пацов, Соба и лустер, 1988. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Припрема за сан, 1988. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Сан, 1988. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Улицом маршала Тита, 1987. накнадно колорисано



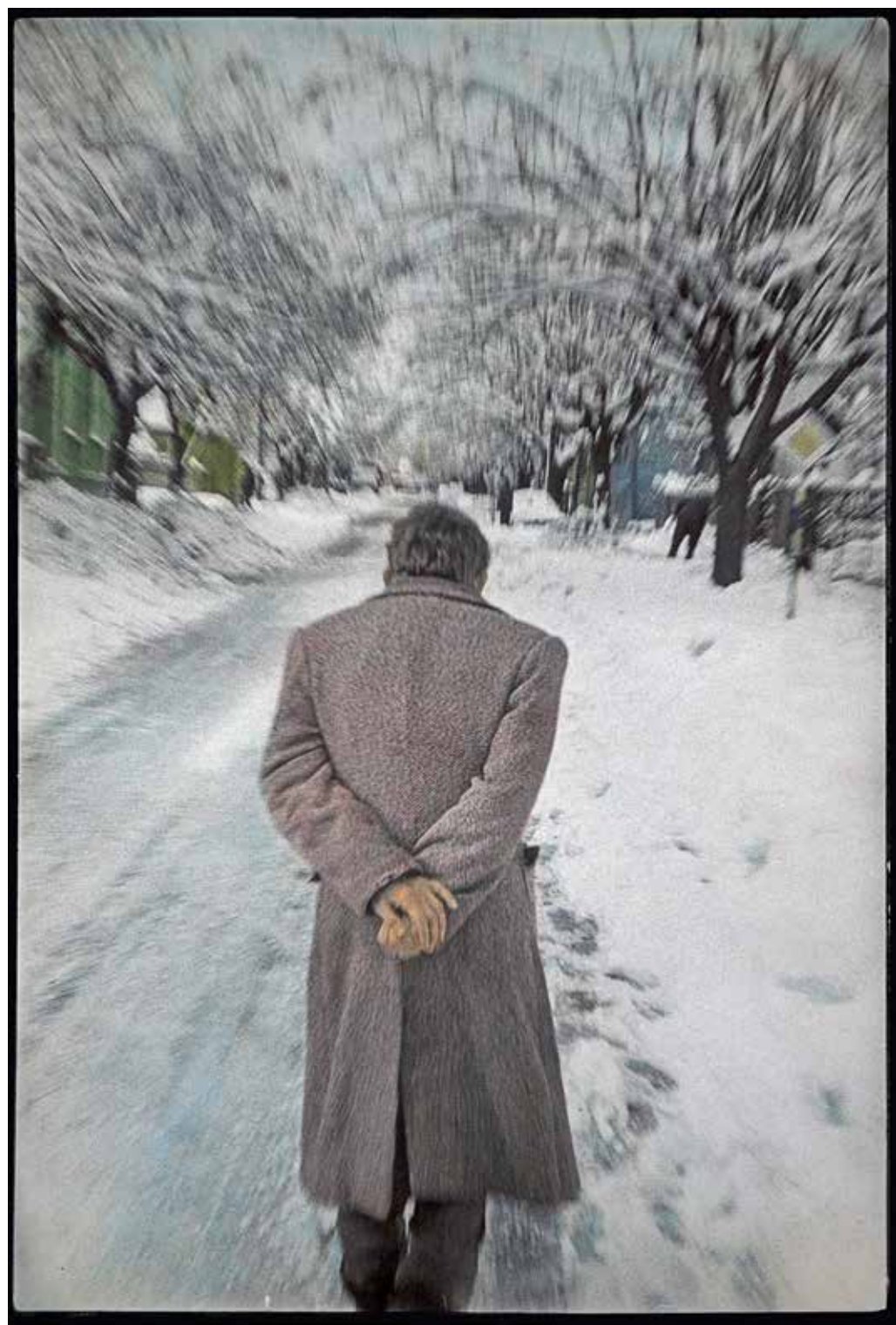
Дуле Пацов, Мимозе код Народног позоришта, 1987. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Испод победника, 1990. накнадно колорисано



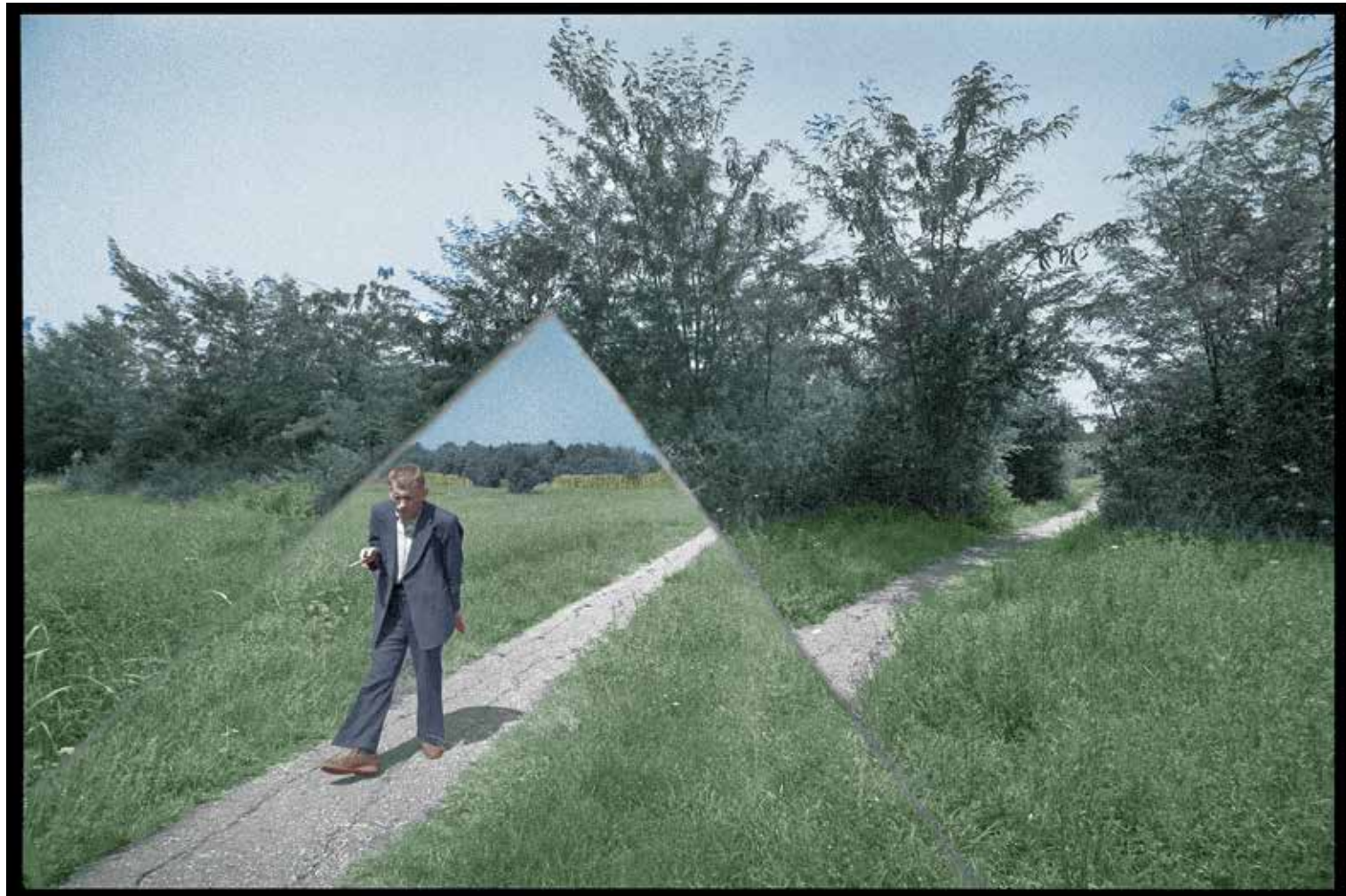
Дуле Пацов и Снешко белић, 1987. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Снежном улицом, 1987. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Пред огледалом 1, 1989. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Пред огледалом 2, 1989. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Пред огледалом 3, 1989. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Испред Фото кино клуба, Крагујевац 1988. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Двориште Фото кино клуба, 1988. накнадно колорисано



Дуле Пацов, У фотографском атељеу, 1989. накнадно колорисано

Портрет из атељеа, 1989. накнадно колорисано >>>



Дуле Пацов, Лична хигијена,
1988, накнадно колорисано

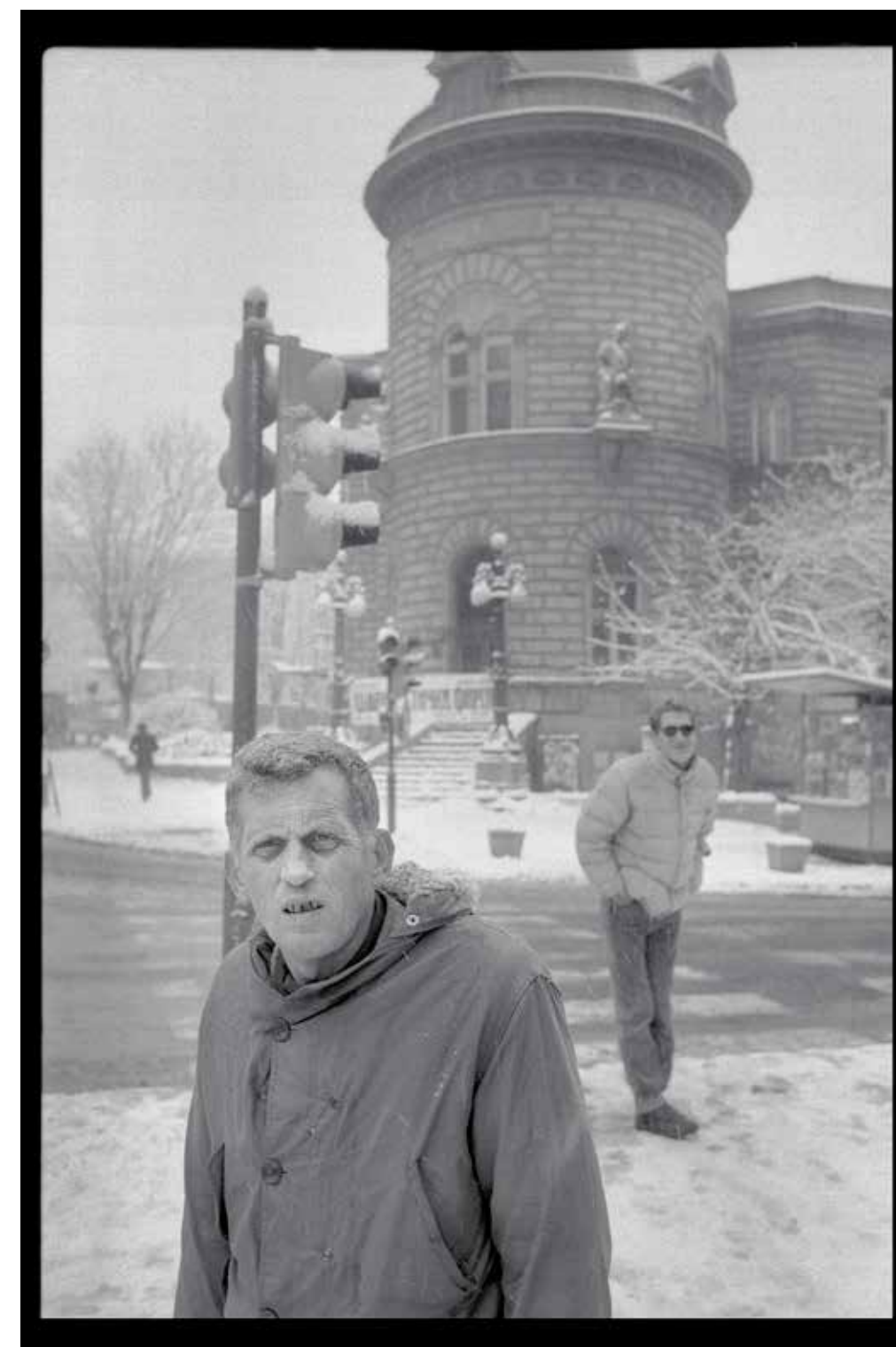




Дуле Пацов,
У зубарској столици,
1989. накнадно колорисано



Дуле Пацов, Башта кафане „Балкан“, Крагујевац, 1987.



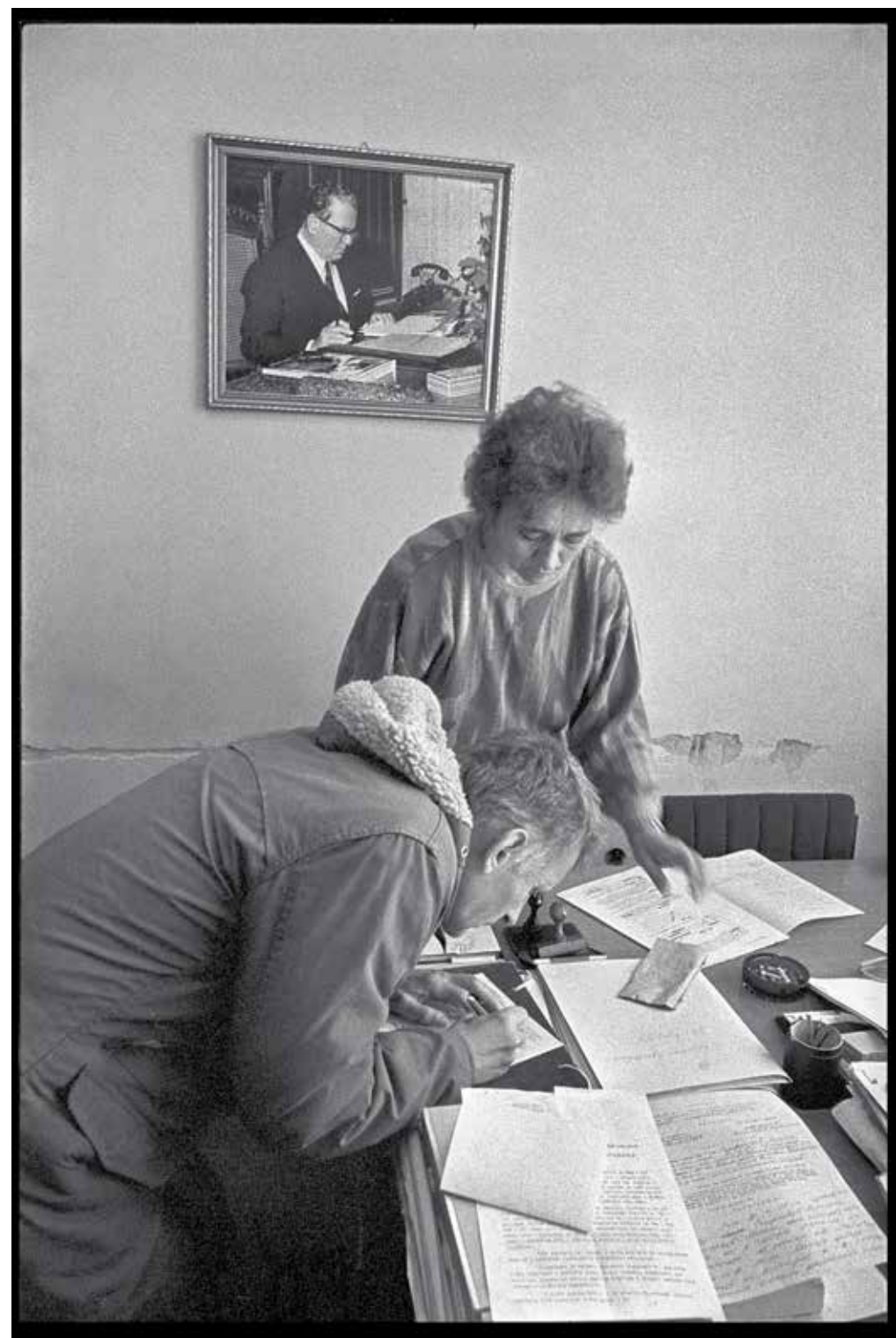
Дуле Пацов у Београду, са Диметом код СКЦ-а, 1987.



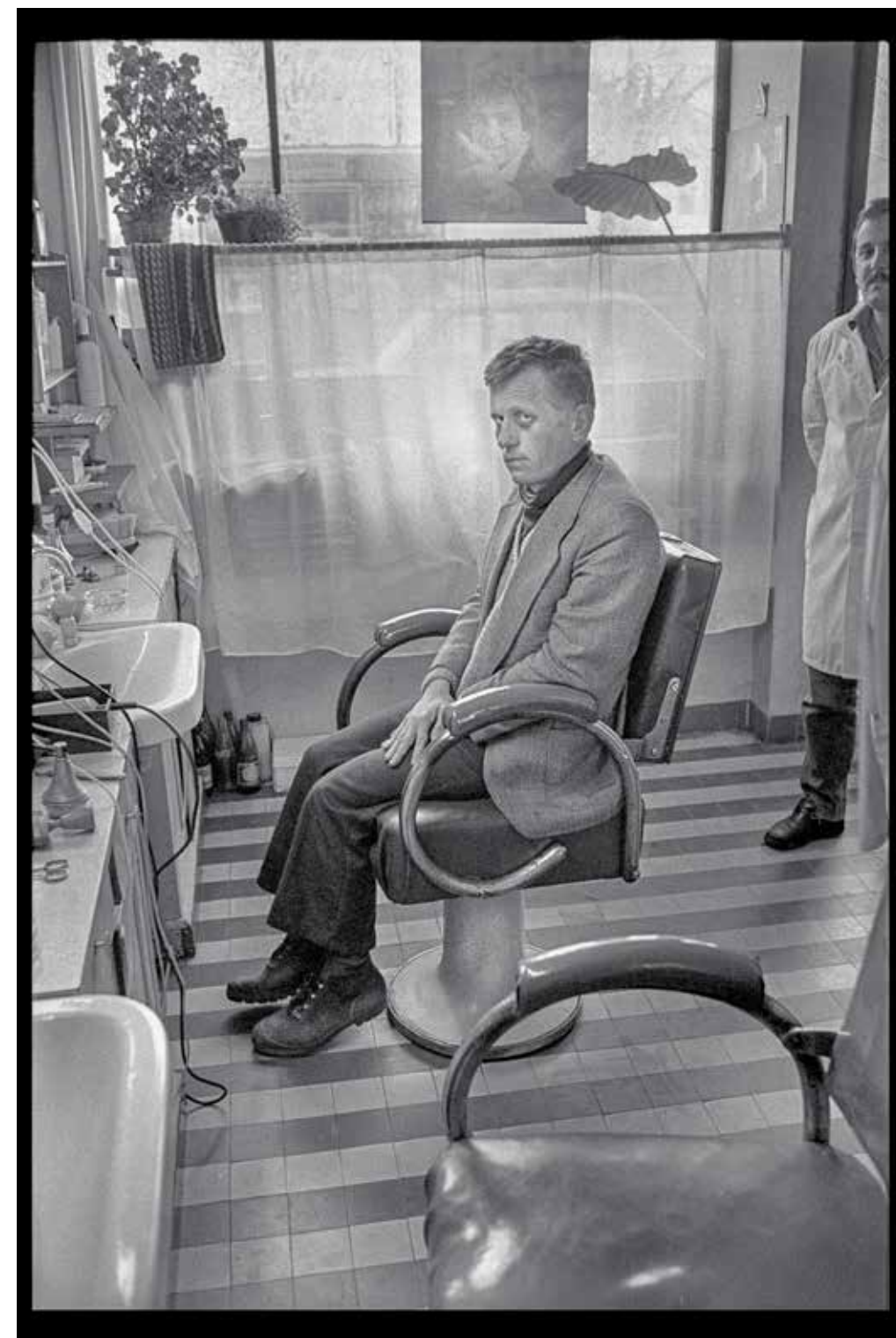
Дуле Пацов, Црни човек, 1988.



Дуле Пацов, Низ степенице, 1988.



Нови живот, примање решења о добијању гарсоњере, 1989.



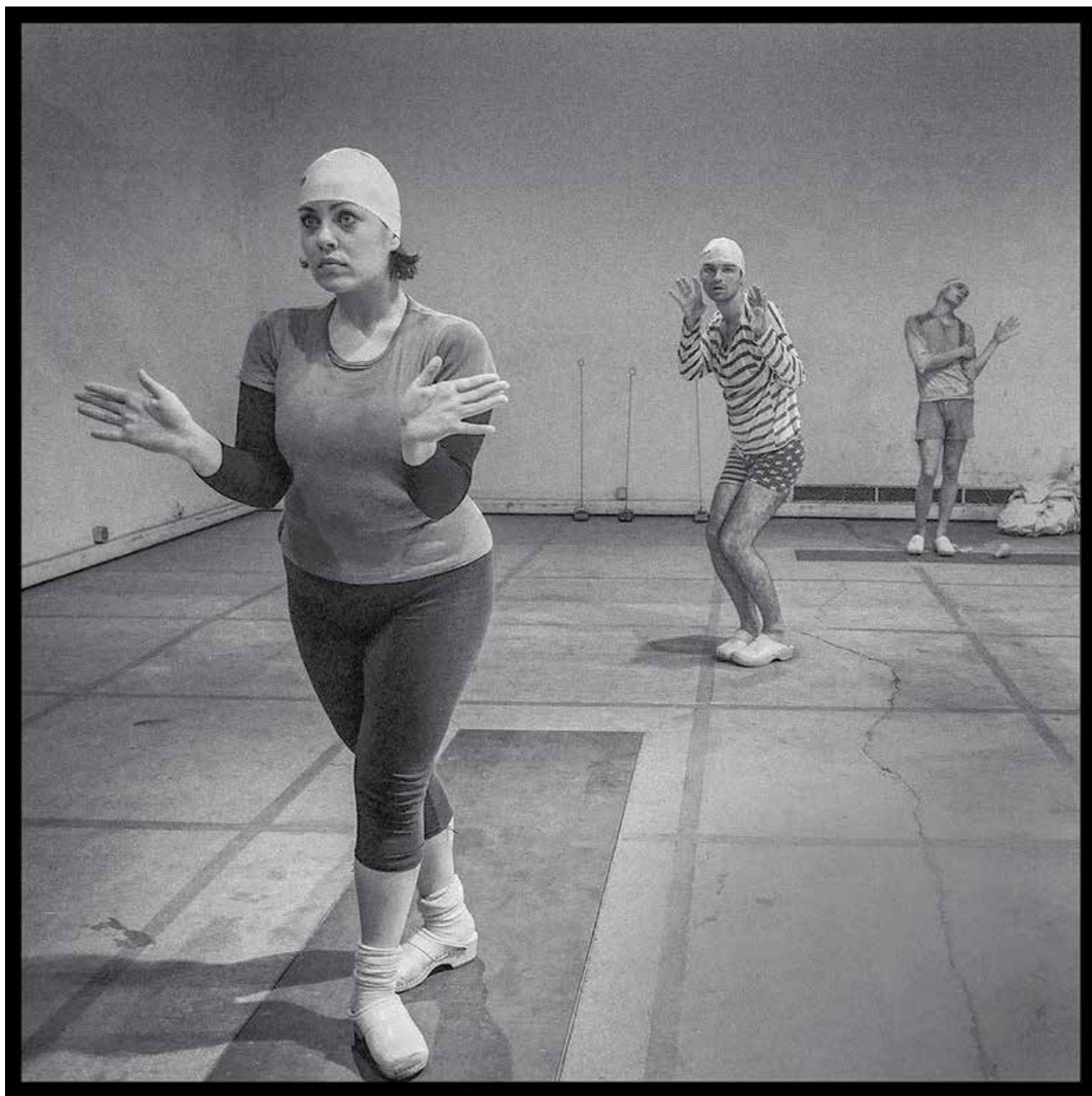
Код фризера Батића, 1989.

Голи скок 1, фриз, 1989.

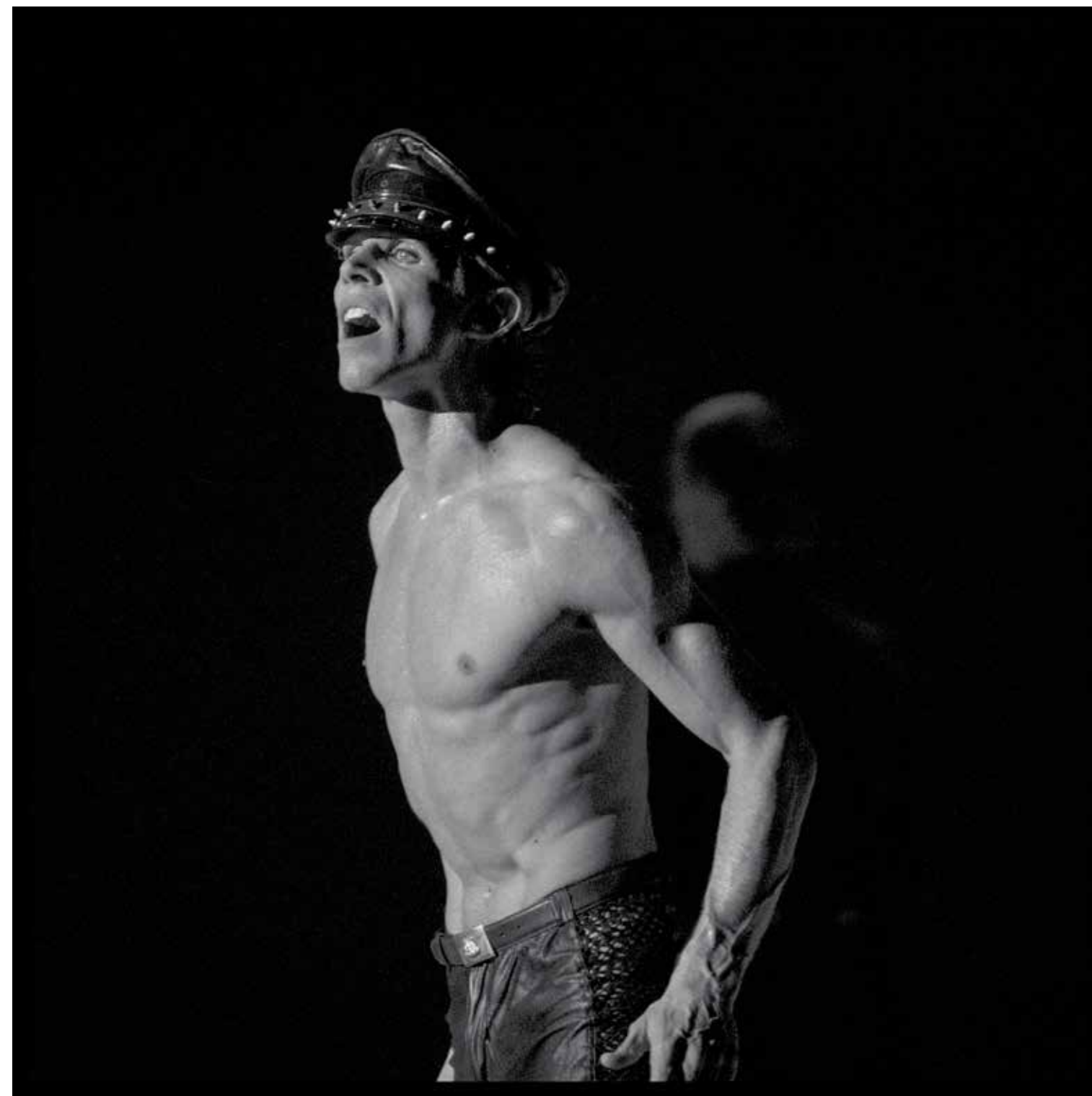




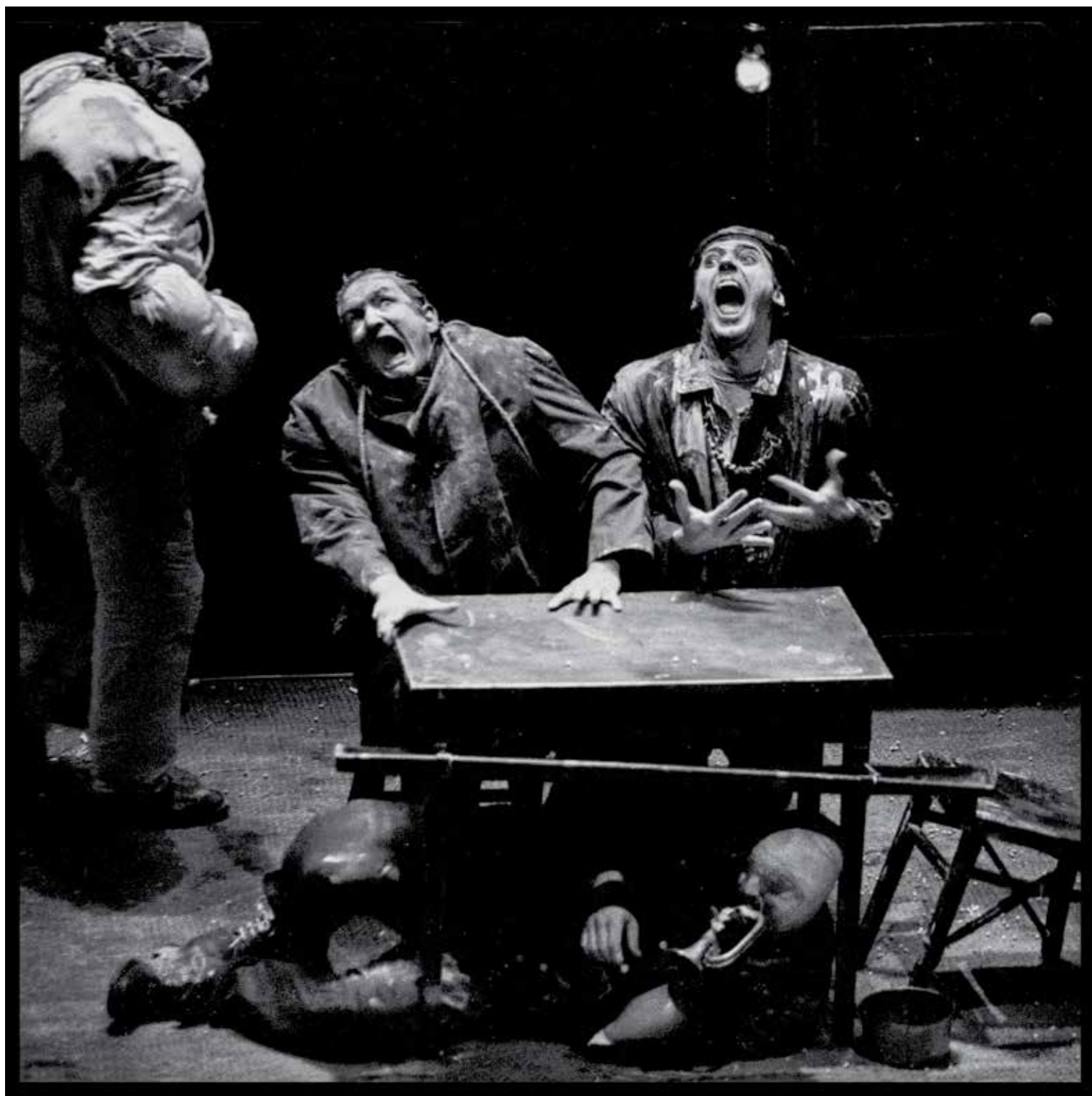
Голи скок 2, фриз, 1989.



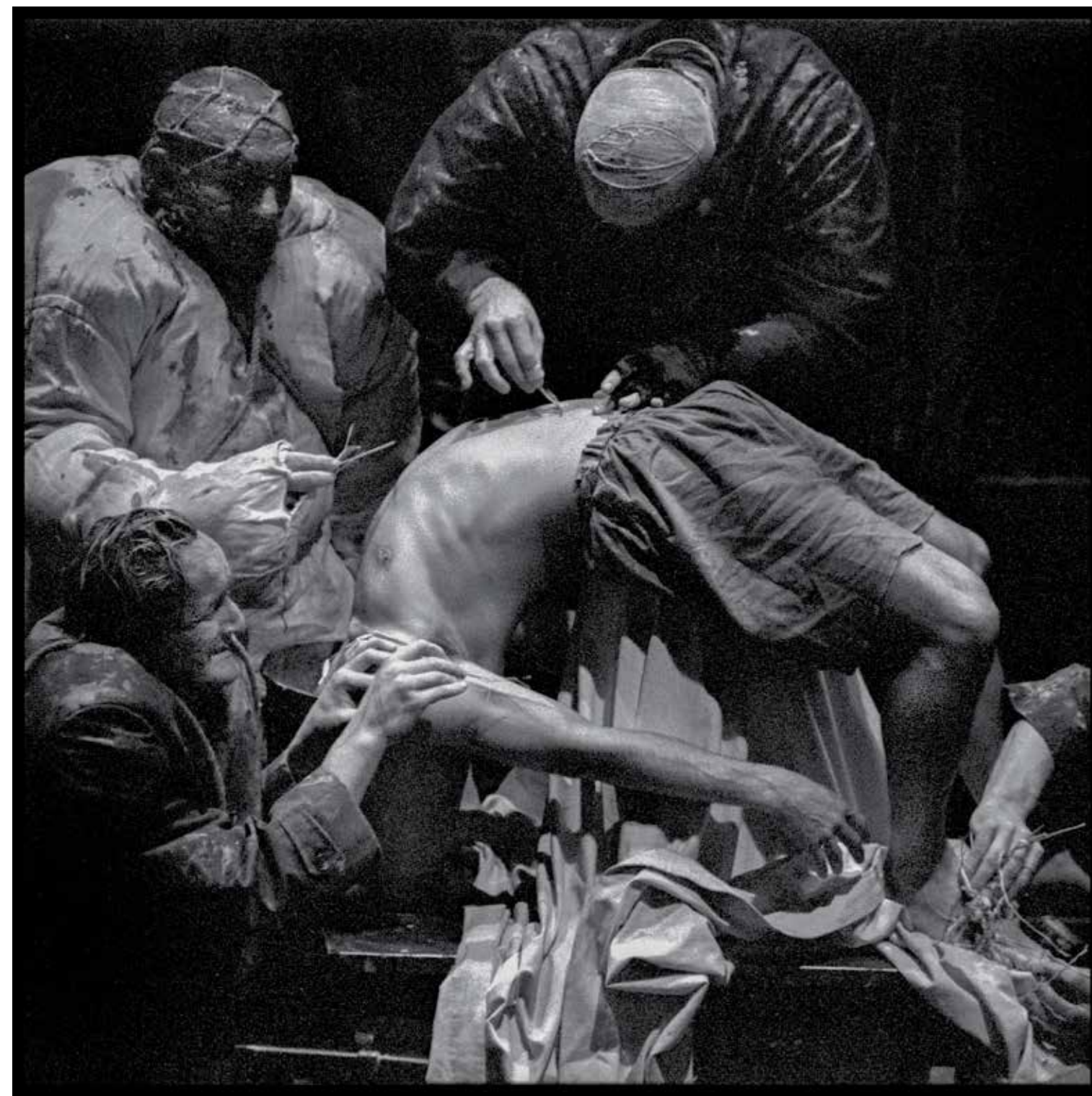
Мрак летње ноћи, БИТЕФ, 1999.



БИТЕФ 2006, „Игра за живот“



БИТЕФ 1999, „Војцек“



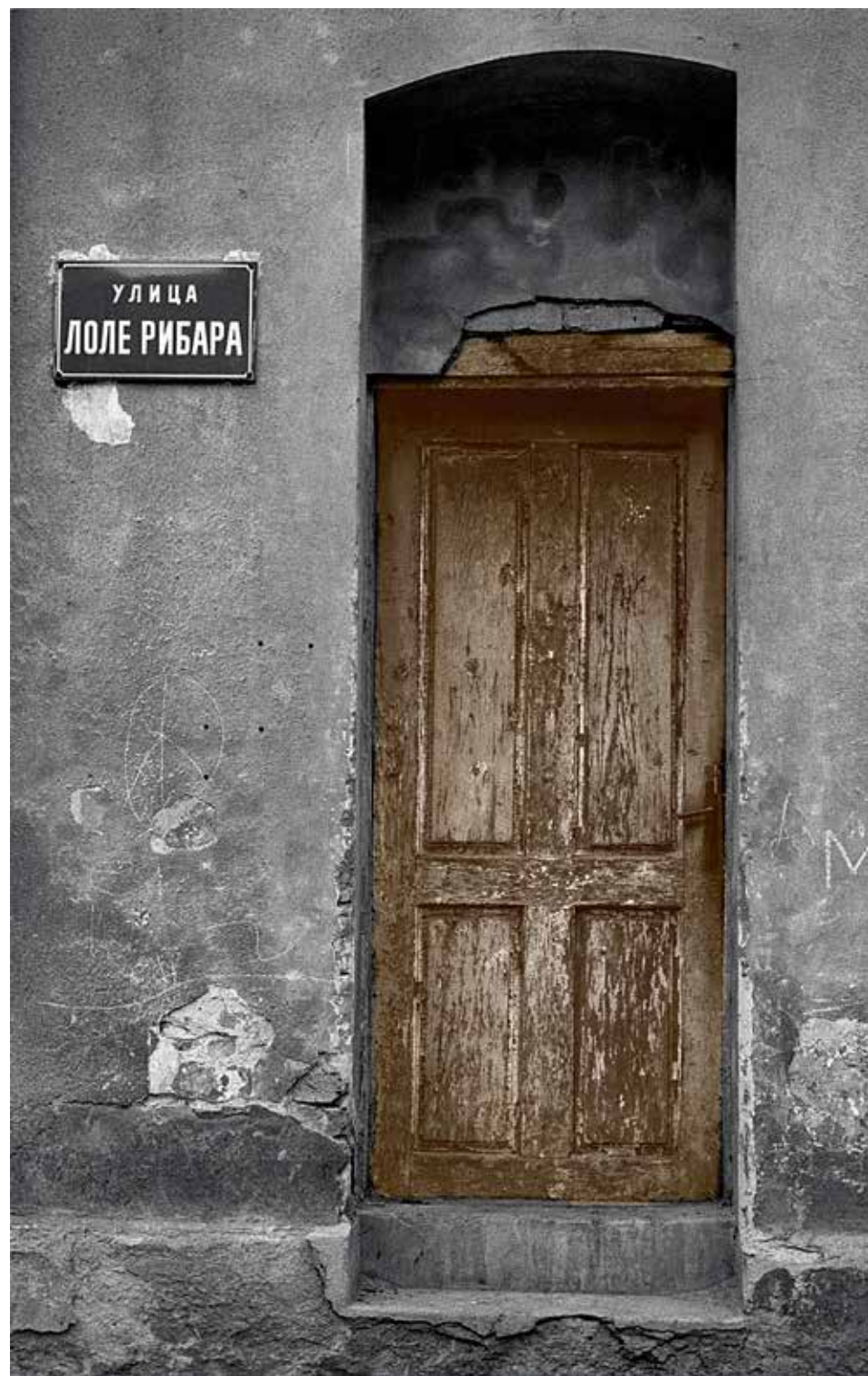
БИТЕФ 1999, „Војцек“



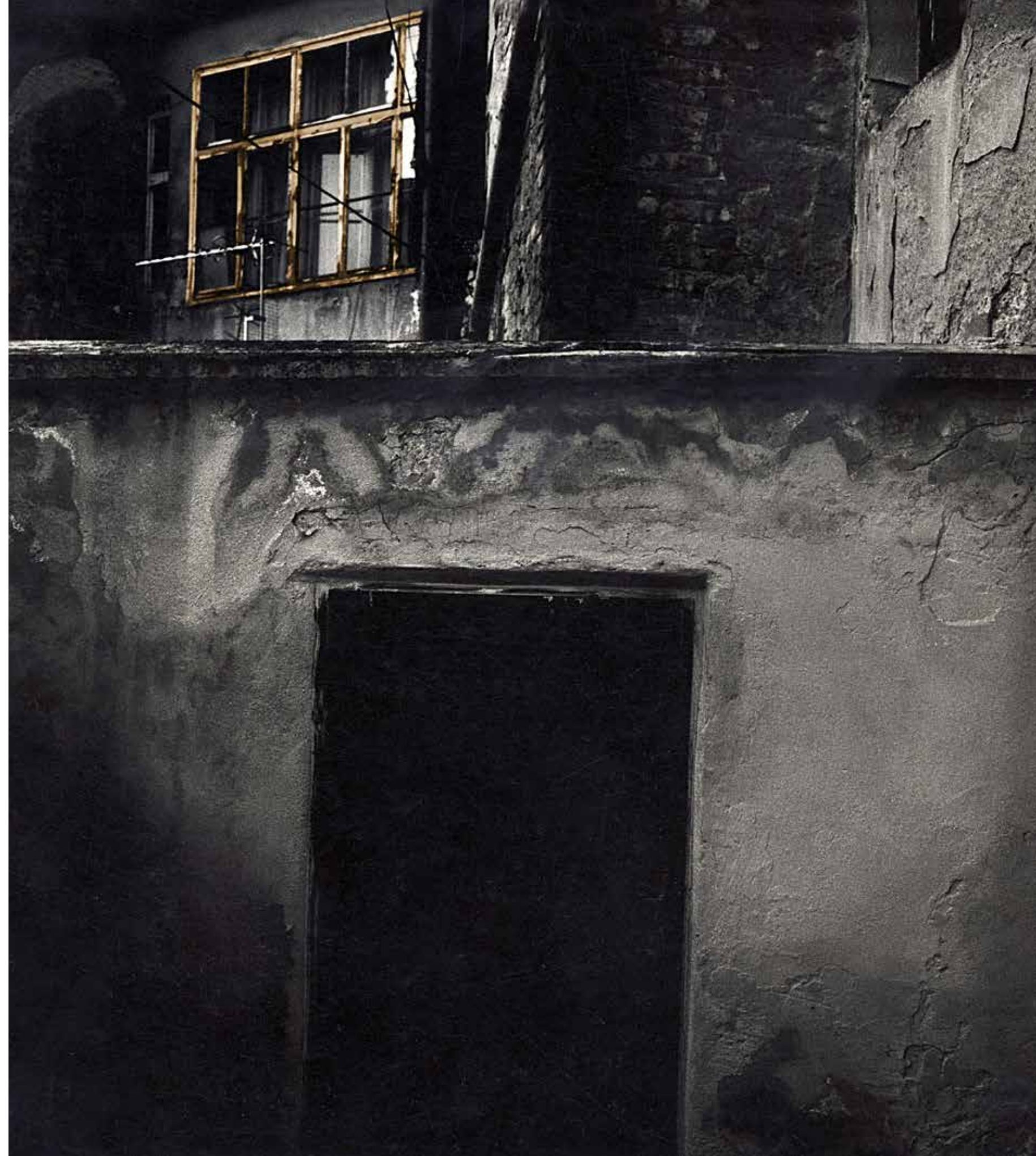
Магбет, 1998.



Магбет, 1998.



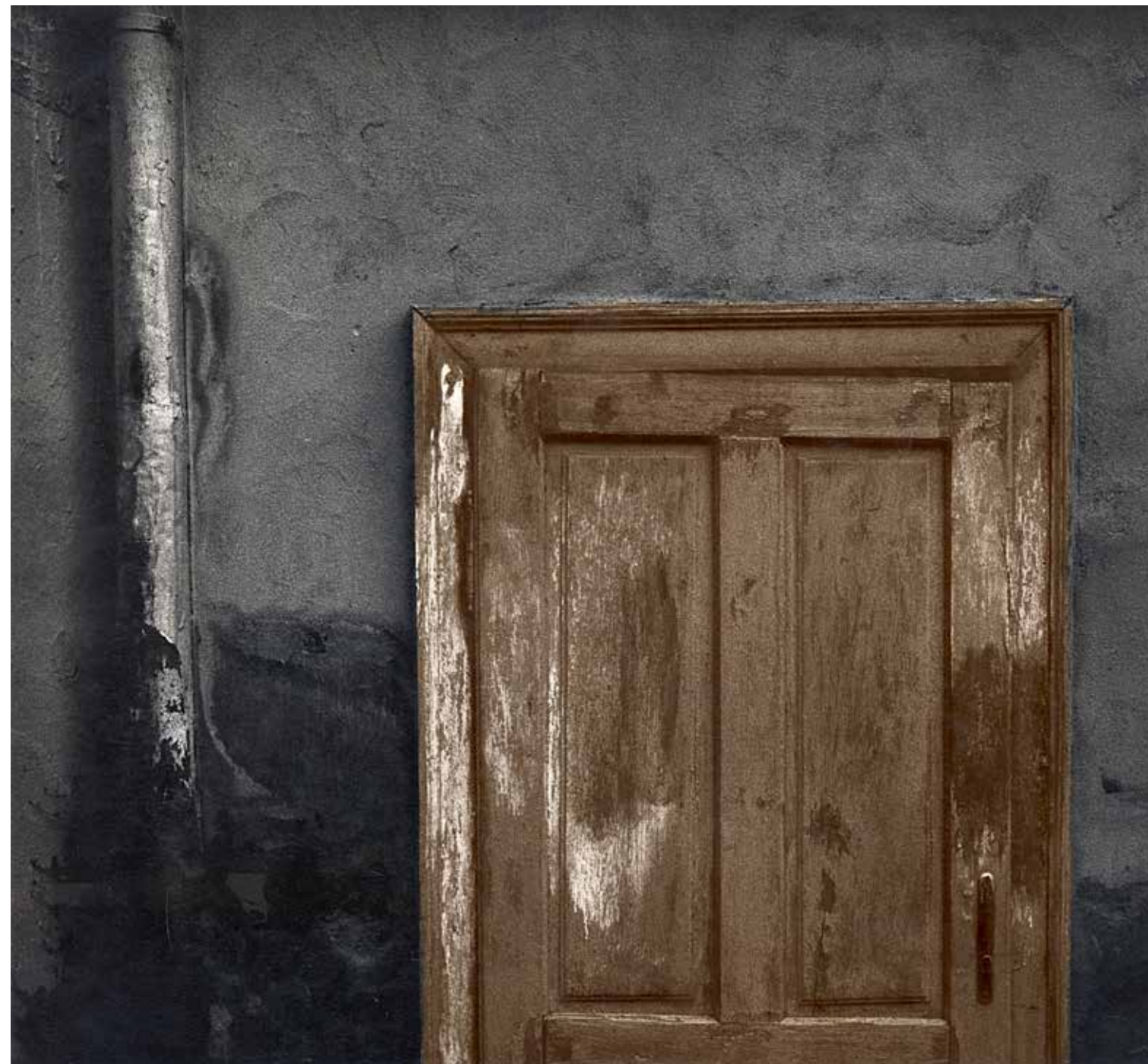
Улица Лоле Рибара, 1981. делимично тонирано сепиа тонером



Двориште Фото клуба, 1981. делимично тонирано сепиа тонером >>>



Улица Лоле Рибара № 19, 1981. - делимично тонирано сепиа тонером



Дворишна врата Фото клуба, 1981. - делимично тонирано сепиа тонером



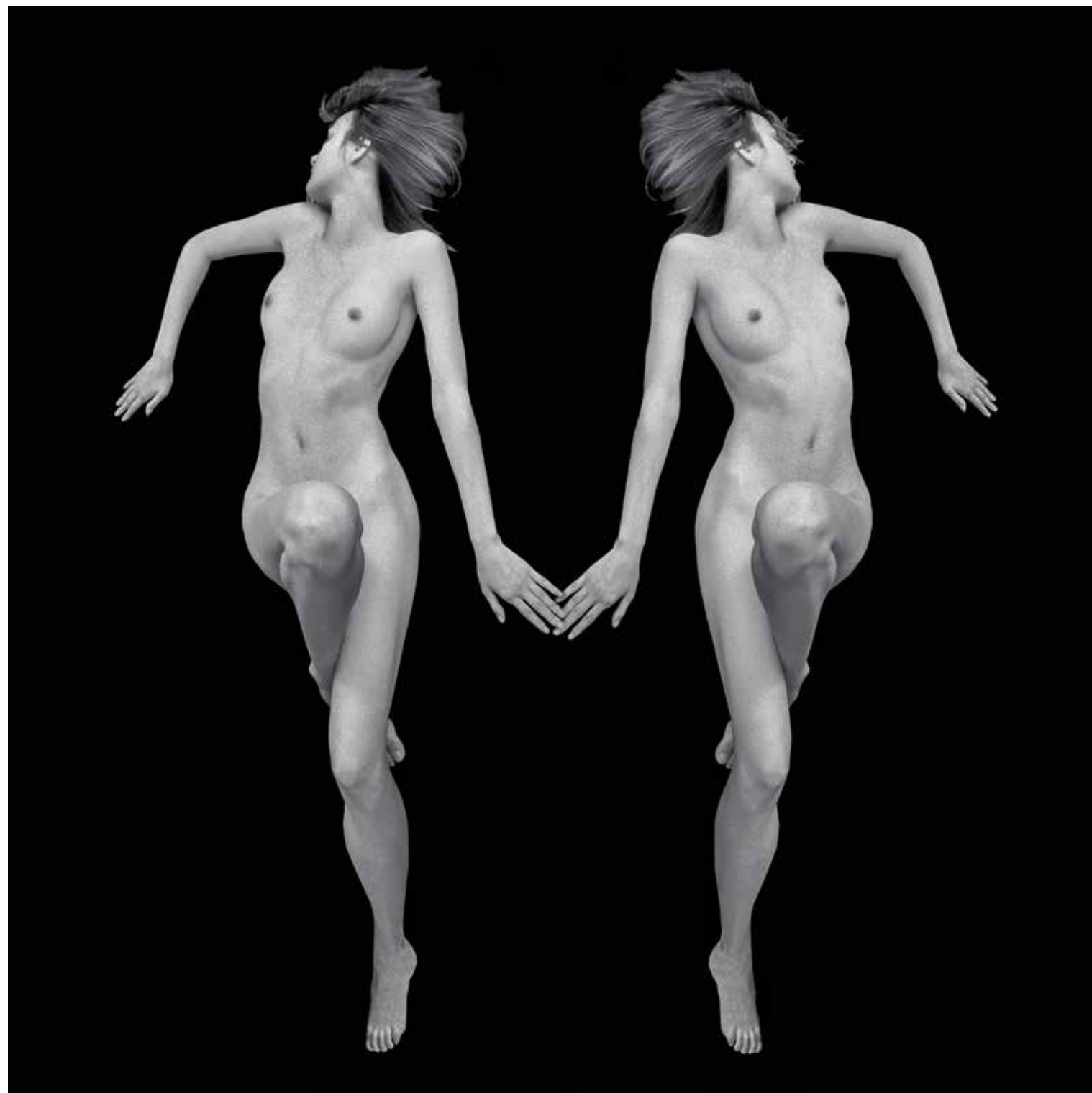
Прозори, 1978.



Акт на исушеном језеру, 1983.



Облик, 1981.



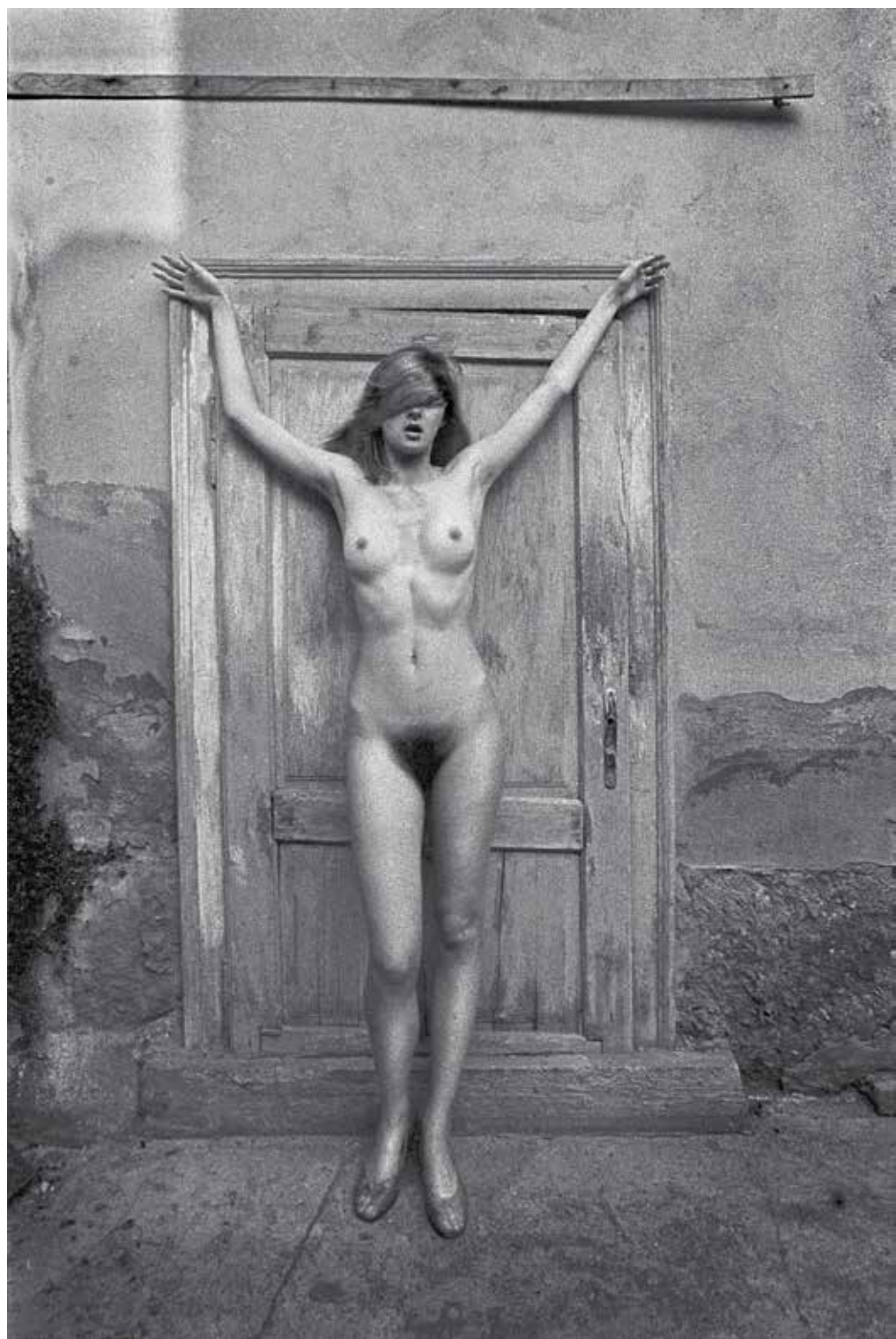
Близнакиње, 1982. / дигитална обрада 2017.



Торзо, 1981.

Капија, 1983.





У дворишту Фото клуба, 1983.

Неки фотографи, као и представљени на овој изложби, остварују продукцију која није намењена „широкој потрошњи“ и масовним медијима већ се она испољава путем ауторских изложби и публикација које функционишу у ужем подручју културе, што је чест случај са ликовним изложбама, ауторским филмом и песничким књигама. Они не желе да њихово фотографско стваралаштво изгледа као у изложима периферијских продавница са „мешовитом робом“ где се може наћи за сваког понешто. Такве фотографије постају, најчешће, феноменолошки и културни модел датог историјског тренутка. Оне не приказују случајне призоре једног времена, већ

успевају да сажму сам дух тог времена и дају увид у једно „најиндивидуално“ стање свести. А аналогна фотографија коју су користили или још увек користе неки од аутора на овој изложби пружа доказе о бићу или егзистенцији тог бића које се у том тренутку налазило испред фотографовог „трећег ока“. Негатив филма је, у делићу секунде, био у контакту са особом коју аутор представља. „Фотографска слика је узрокована светлошћу која путује од објекта ка њој, као отисак стопала самим стопалом“ – наводи Сузан Сонтанг у књизи „Есеји о фотографији“.

Мирослав Предојевић

Мирослав Предојевић Светлосни ~~у~~отисци



2023.

40. година фотографског трајања

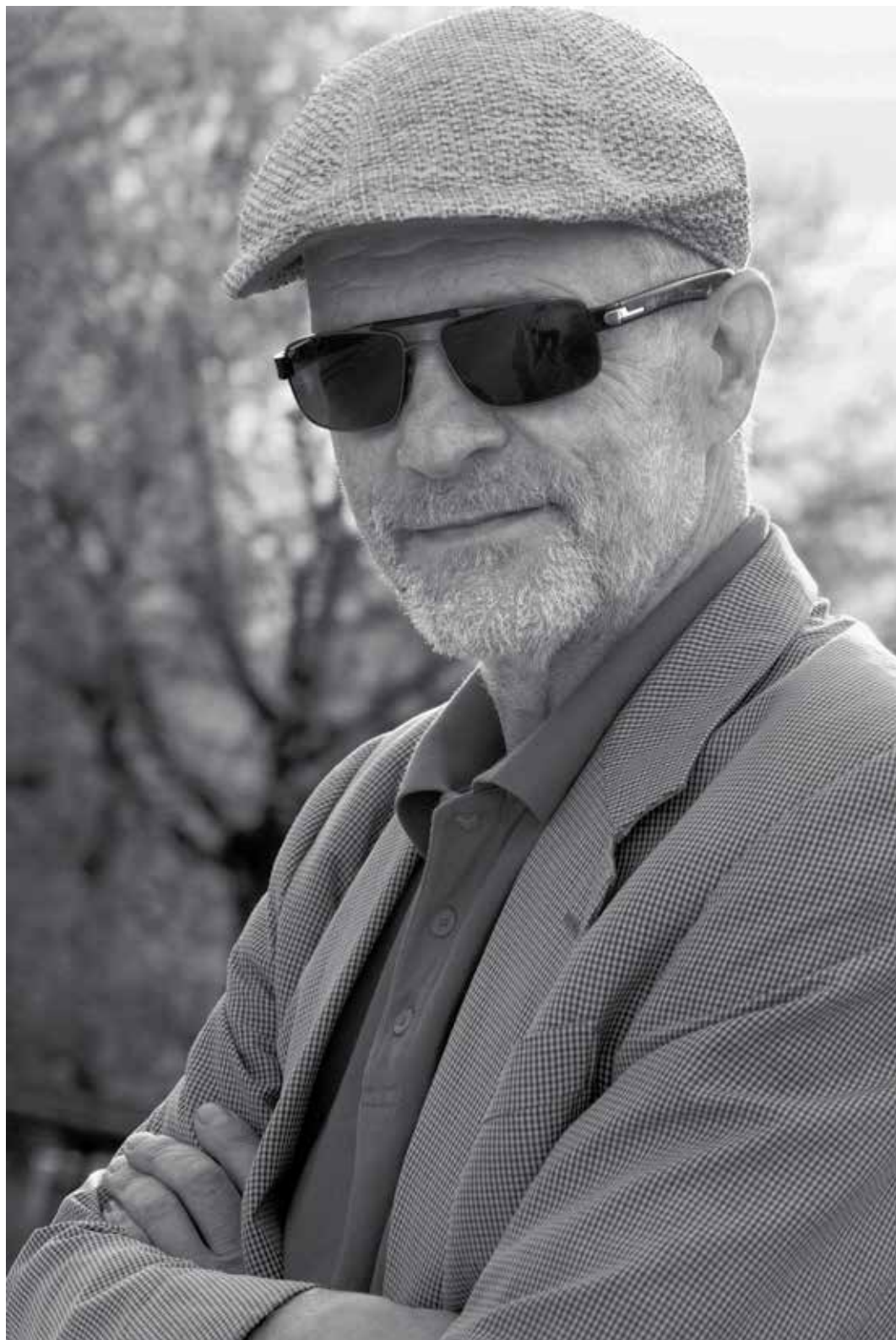


Фото: Љубиша Тешић, 2015.

Мирослав Предојевић

Рођен у Чачку 1955. године. Завршио Пољопривредни факултет (агроекономски смер) 1978. године, и од тог момента фотографија постаје јединствени догађај у његовом животу.

Мајстор фотографије Фото-савеза Југославије и Фото-савеза Србије, члан УЛУПУДС-а, Секција уметничке фотографије.

Уредио је фото-монографије: Лепе шуме Србије (2008) и Бисери српске фотографије (2010) за Фото-савез Србије, и приредио ауторске фото-монографије: Окрзнута истина (2009), Фотографи & модели (2012), Такав живот (2016) и Труба изникла из народа (2022).

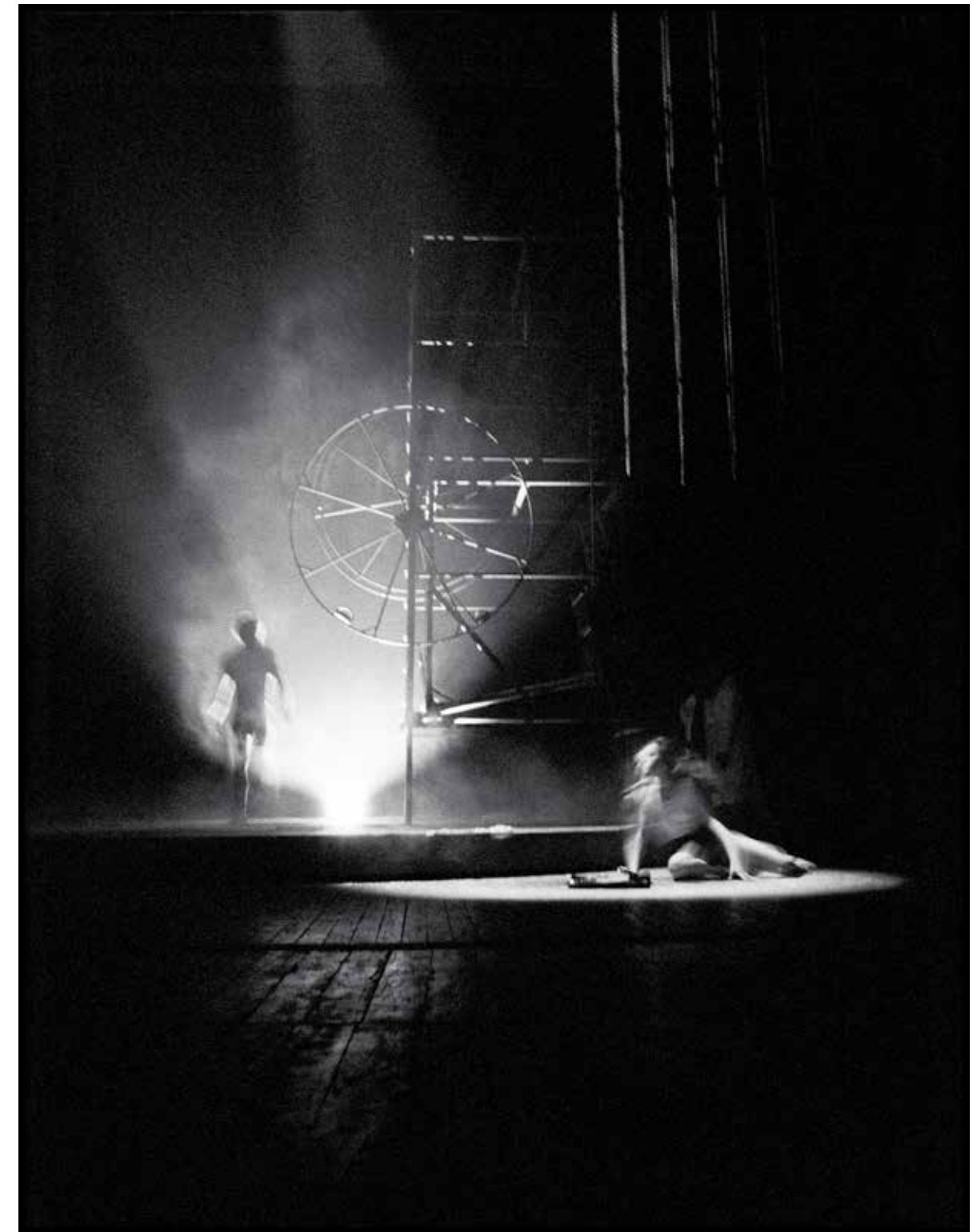
У организацији Фото-савеза Југославије, Фото-савеза Србије и других уметничких удружења учествовао је, почев од 1980. године, на преко 300 групних изложби.

Његови радови запажени су и награђивани на многим изложбама на којима је до сада учествовао.

Самостално је излагао 27 пута у Србији (Београд, Нови Сад, Крагујевац, Лесковац, Сомбор, Чачак, Зајечар, Неготин, Ужице, Бор, Аранђеловац, Ковин, Кладово, Умка, Гуча, Банатски Брестовац), Северној Македонији (Куманово), Словенији (Марибор) и Луксенбургу.

Неке од његових фотографија постале су саставни део колекција музеја, удружења, фирми, као и приватних колекција.

Једино што истински умем и у томе донекле успевам јесте да фотографско бележење приближим елементарном животу, а живот буја свуда око нас и много тога је вредно пажње. У мом случају то је, најчешће, поетика обичног, свакодневног, при чему је управо због тога најсветлија тачка ч о в е к.



Рок-опера „Зеленокоса“, Народно позориште, Земун, 1982.



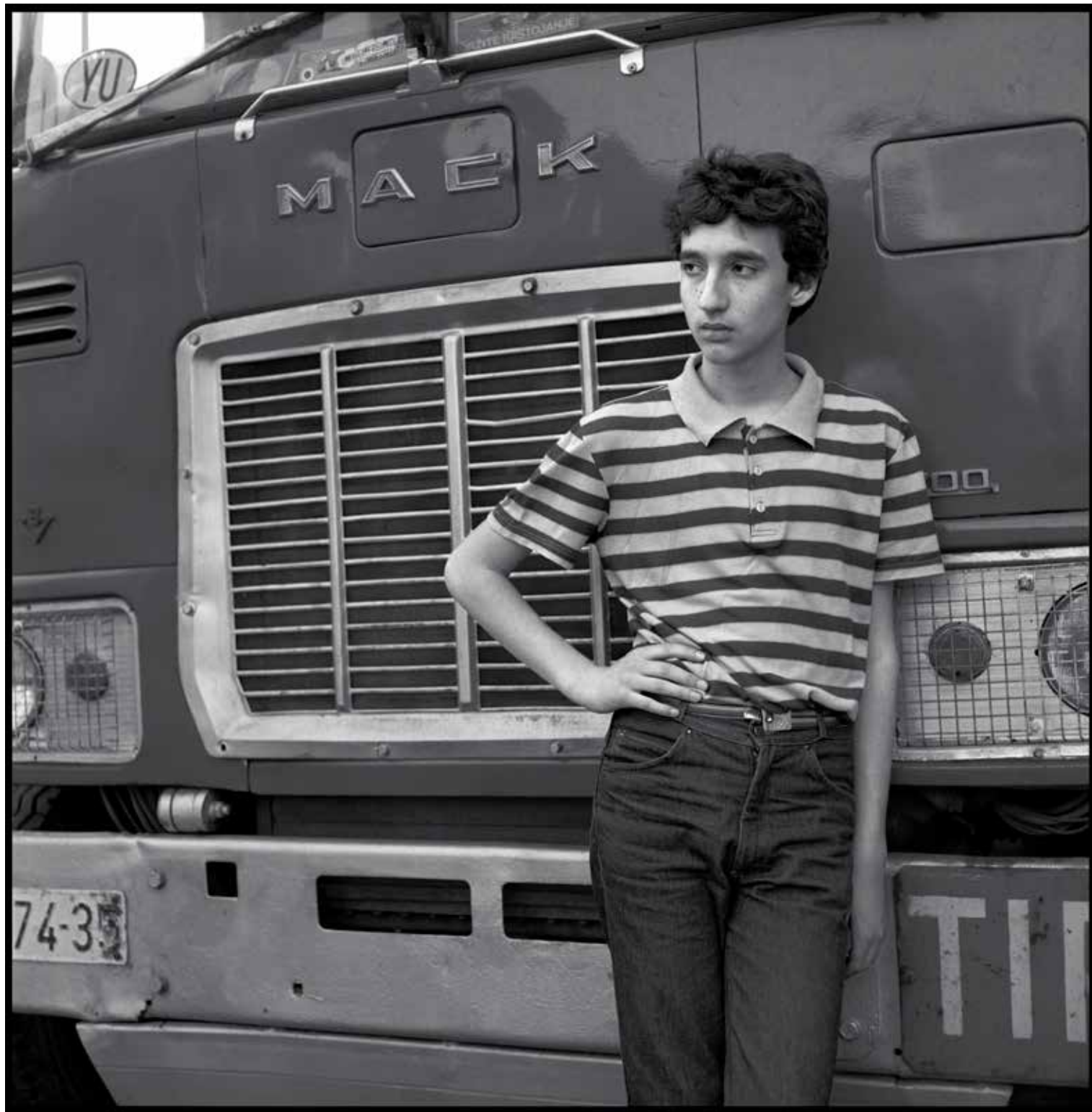
Незаинтересована, Београдски хиподром, 1980.



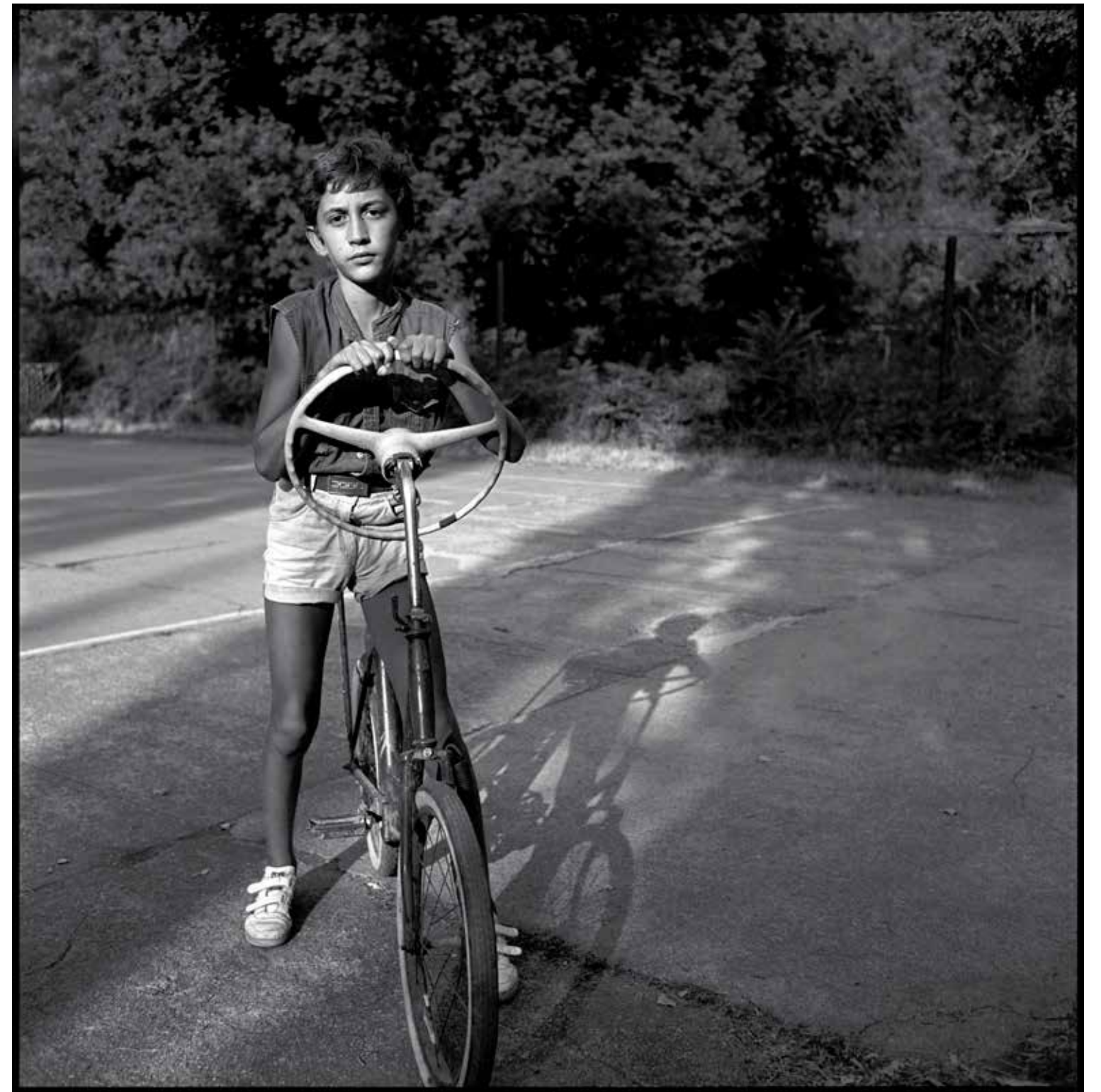
Очекујући дерби, Београдски хиподром, 1983.



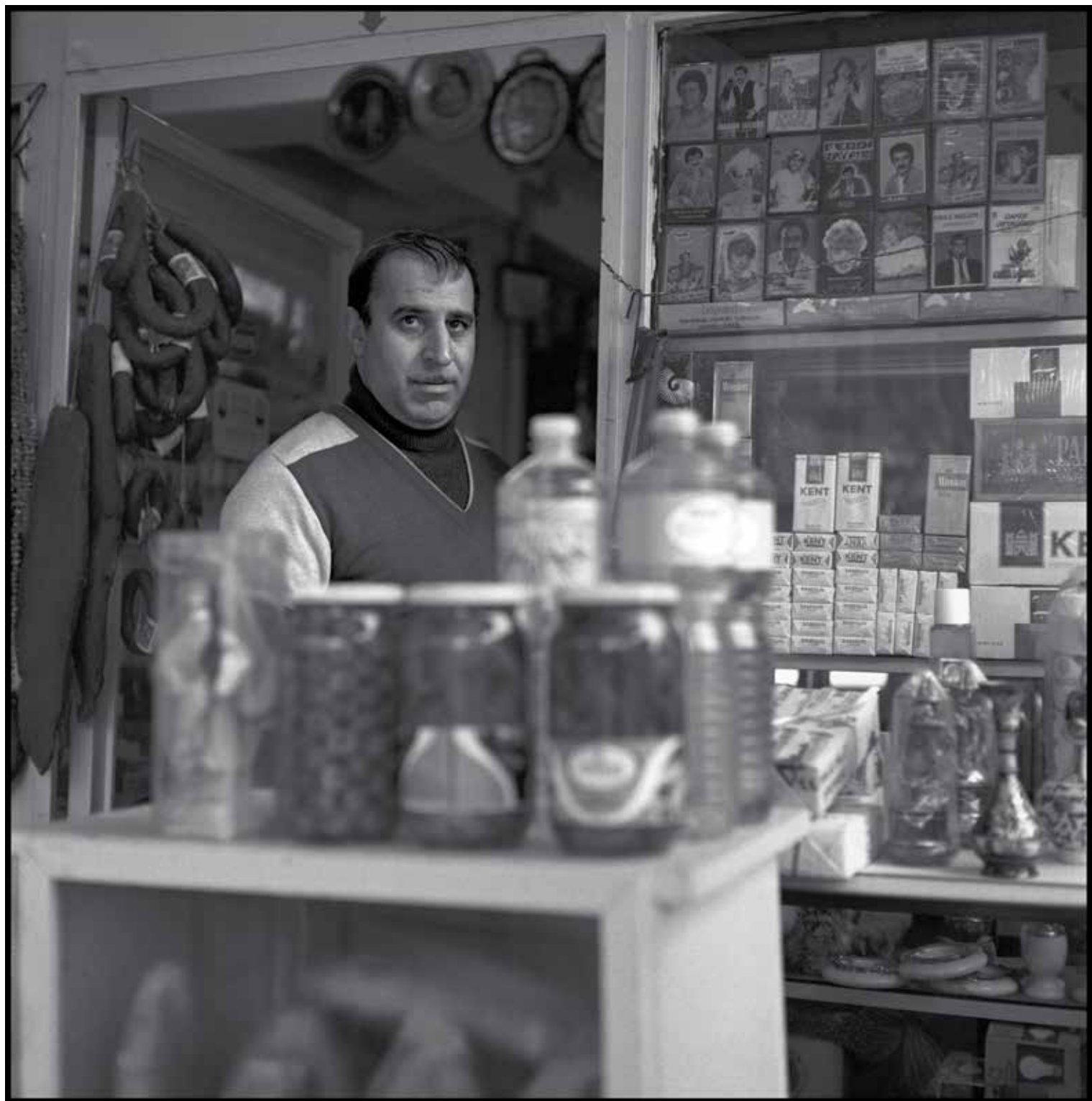
Булеварска променада, Београд, 1985.



Борислав Пантић, Београд, 1985.



Жеља, Тиват, 1985.



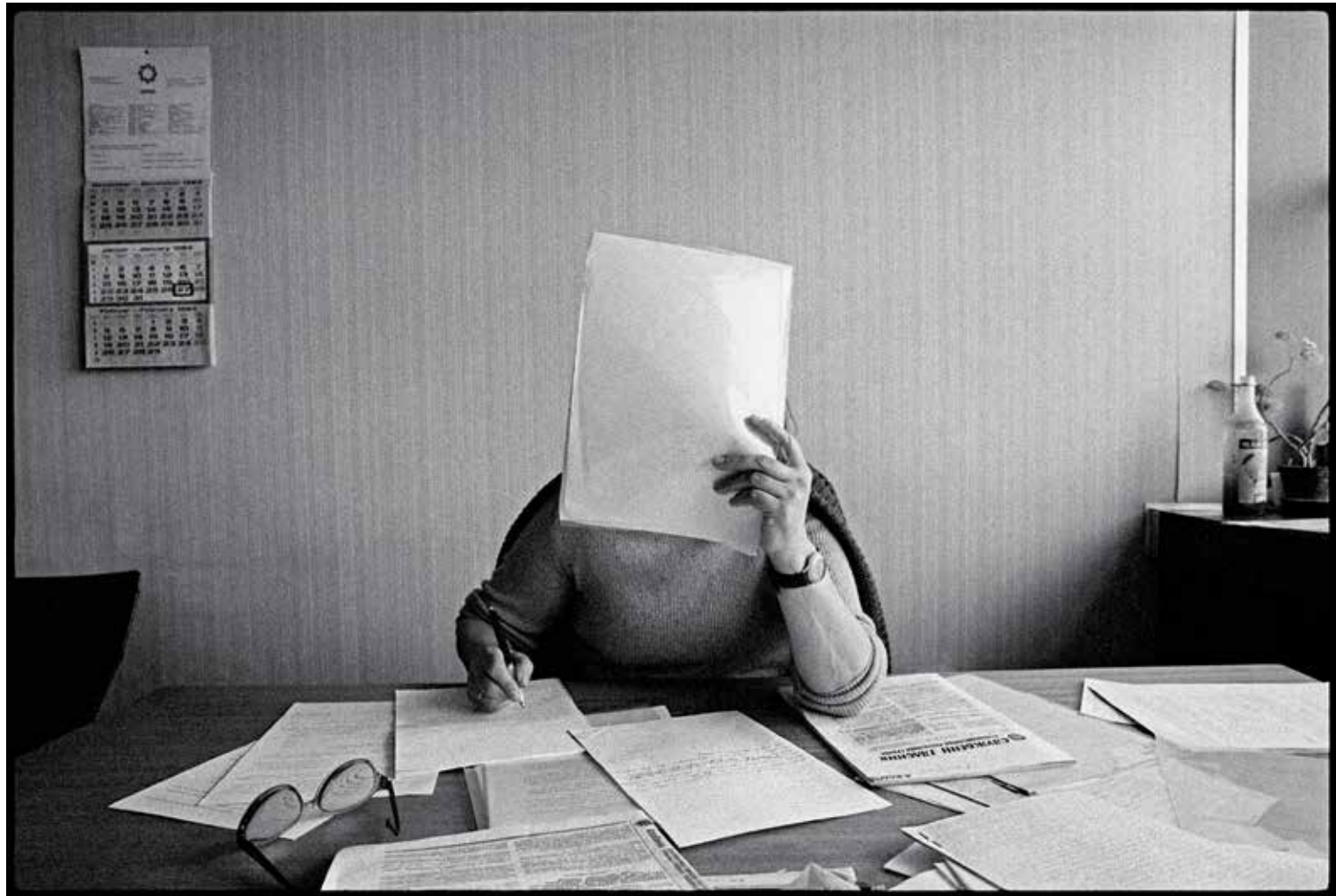
Трговац из Једрена, Турска, 1984.



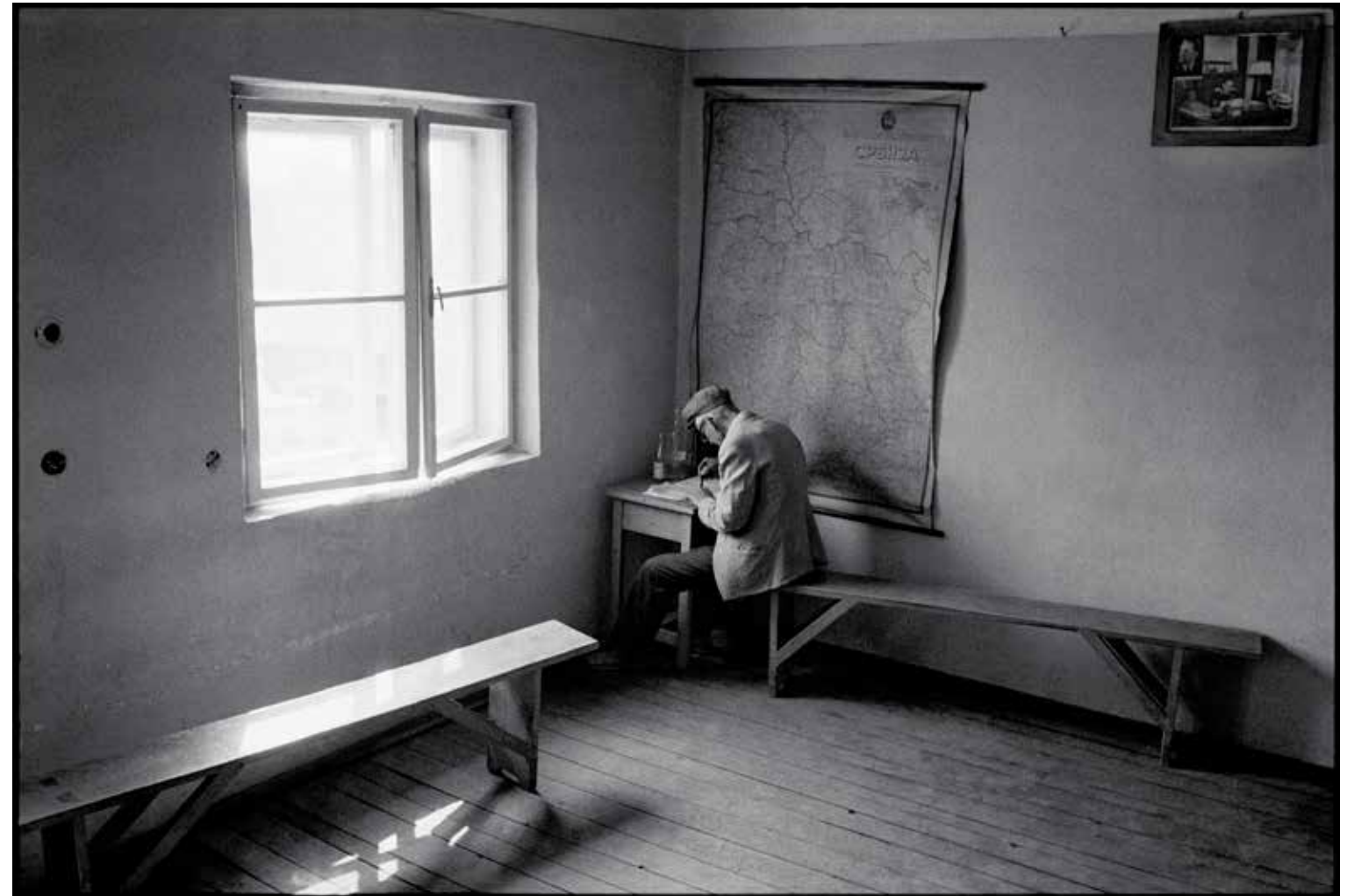
Запис из Истанбула, Турска, 1984.



Пролећна поплава,
Карађорђева улица, Београд, 1981.



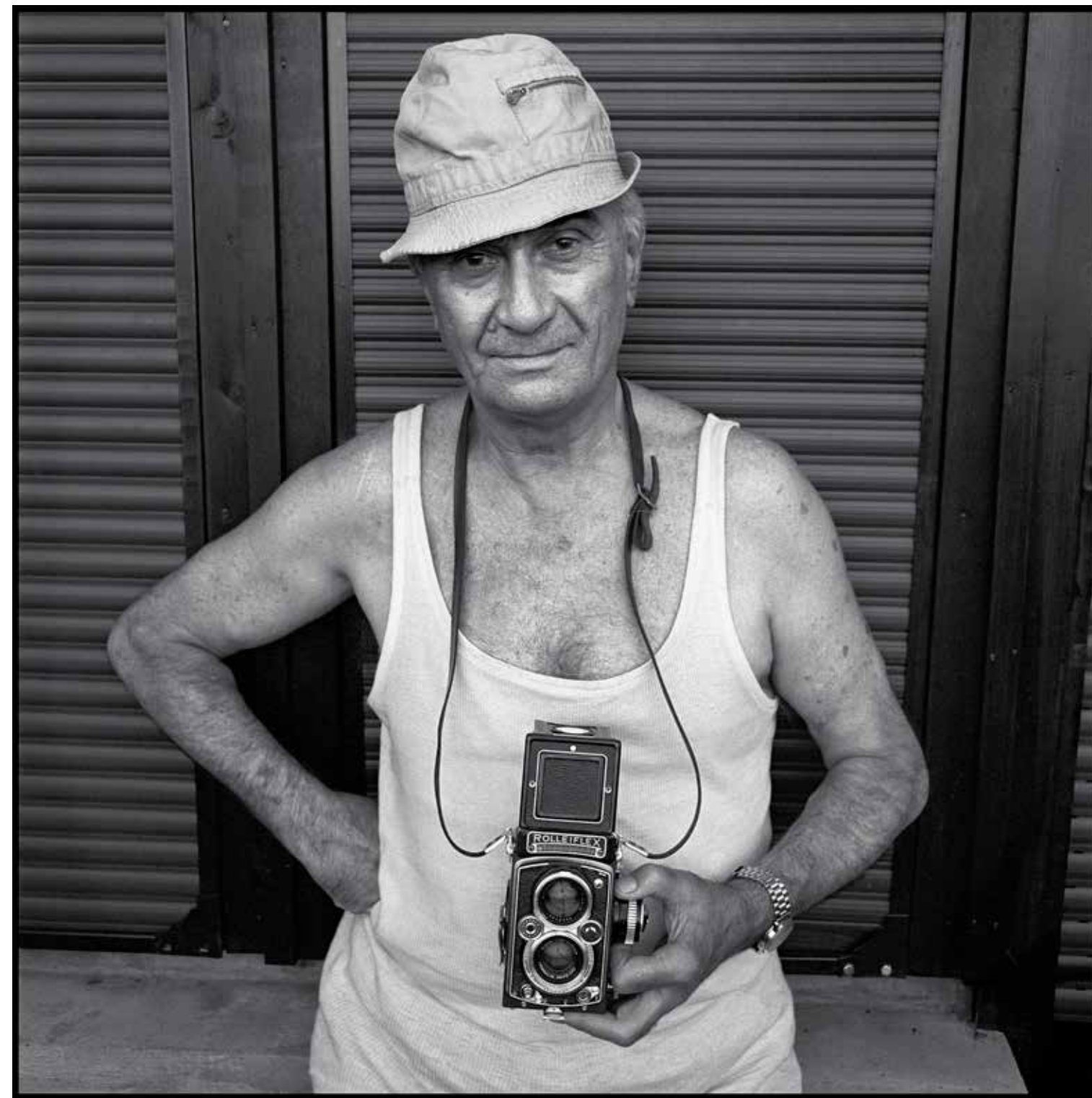
Портрет чиновника, Београд, 1984.



Активиста, Равне, 1983.



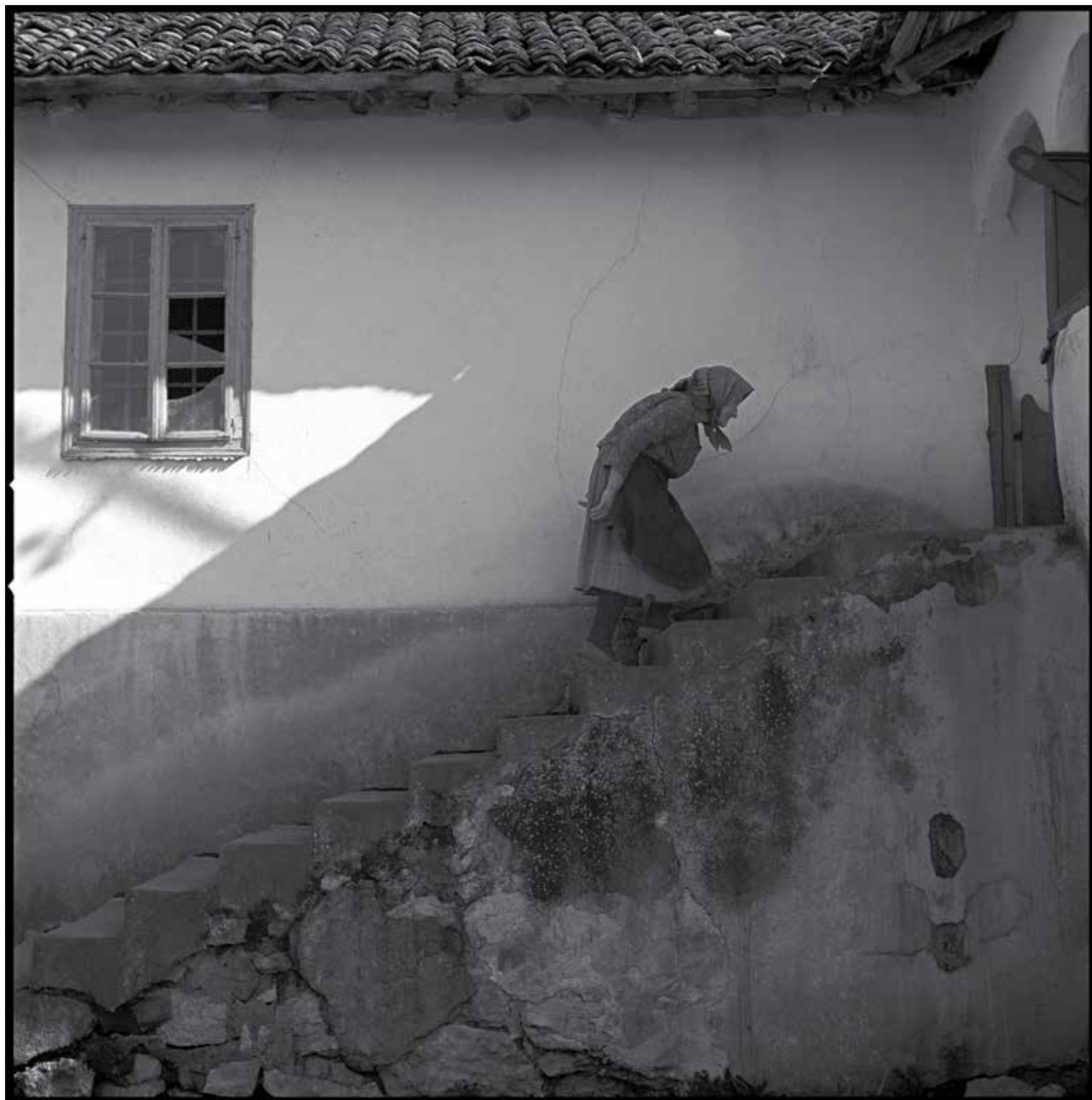
Драган Папић, Београд, 1986.



Војислав Воја Маринковић, Нови Београд, 1986.



Рок-сведок, Београдски сајам, 1984.



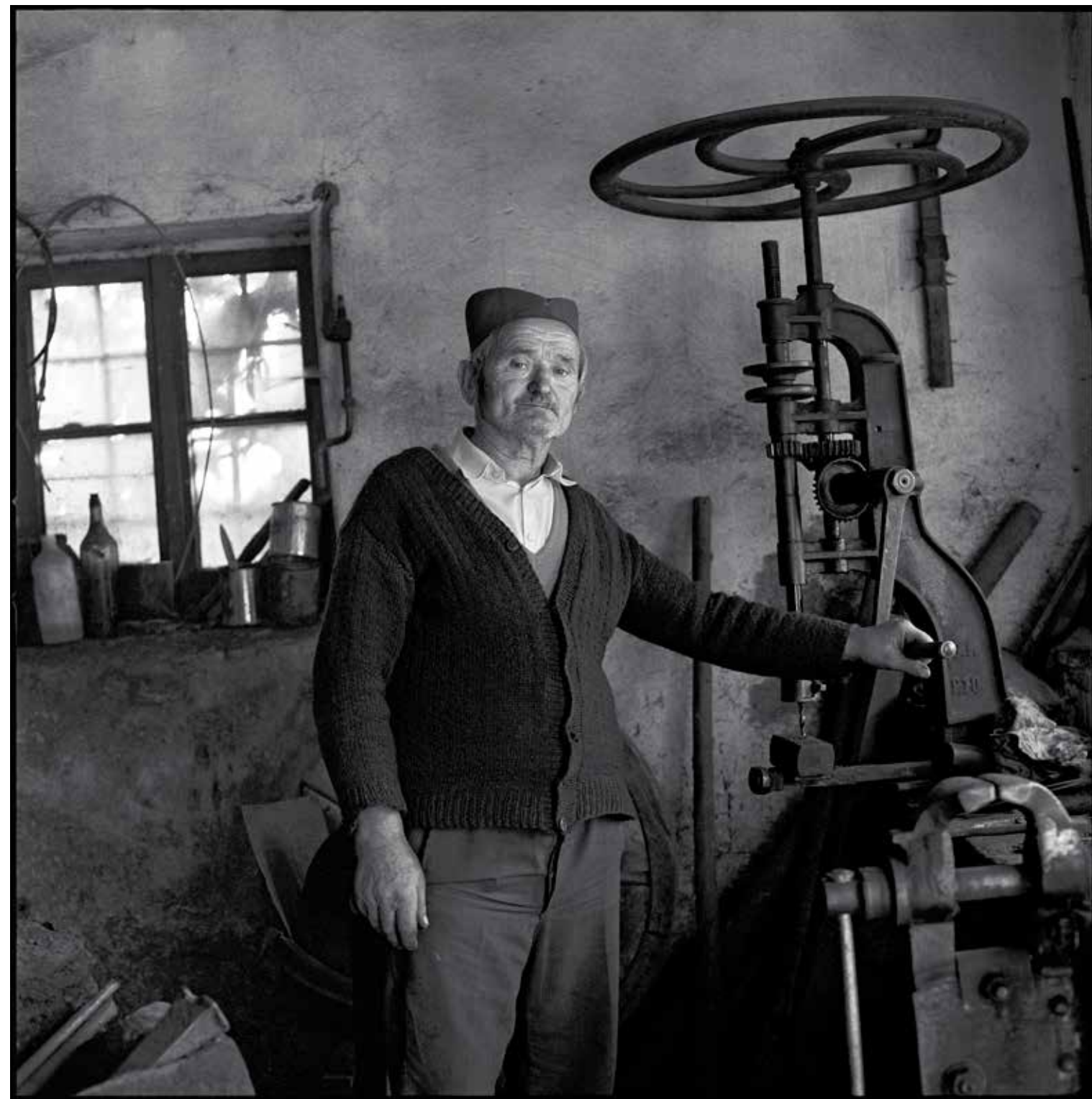
Степенице ка небу, Мали Извор, 1989.



Вукоје са женом, Куманице, 1989.



Милован Веснић, сарач, Ужице, 1991.



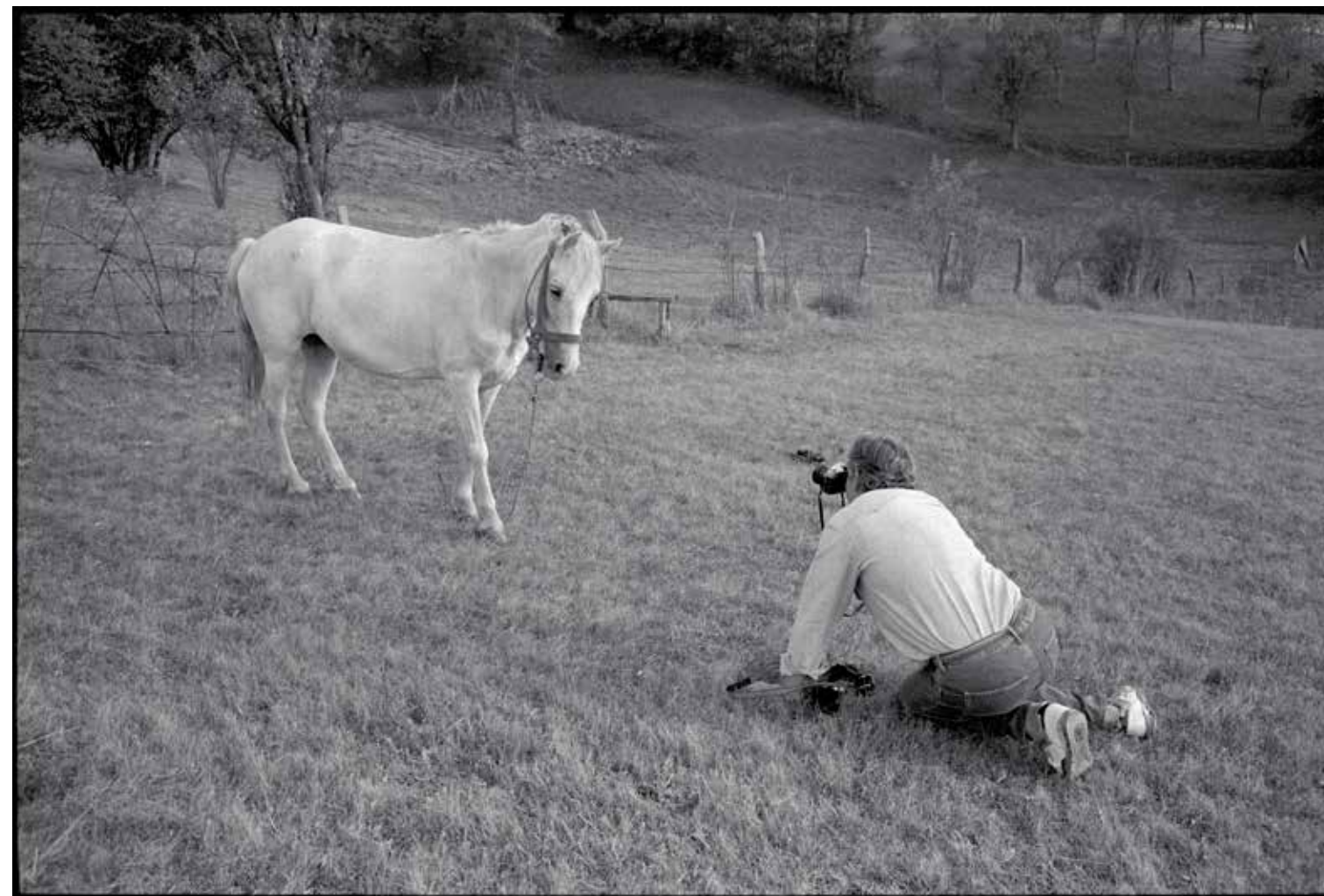
Радојко Поповић, ковач, Крушчица, 1991.



Излов рибе,
Рибњак Ечка, 1993.



Десанка са комшиницом, Рогљево, 1995.



Драгослав Мирковић у акцији, Сирогојно, 1992.



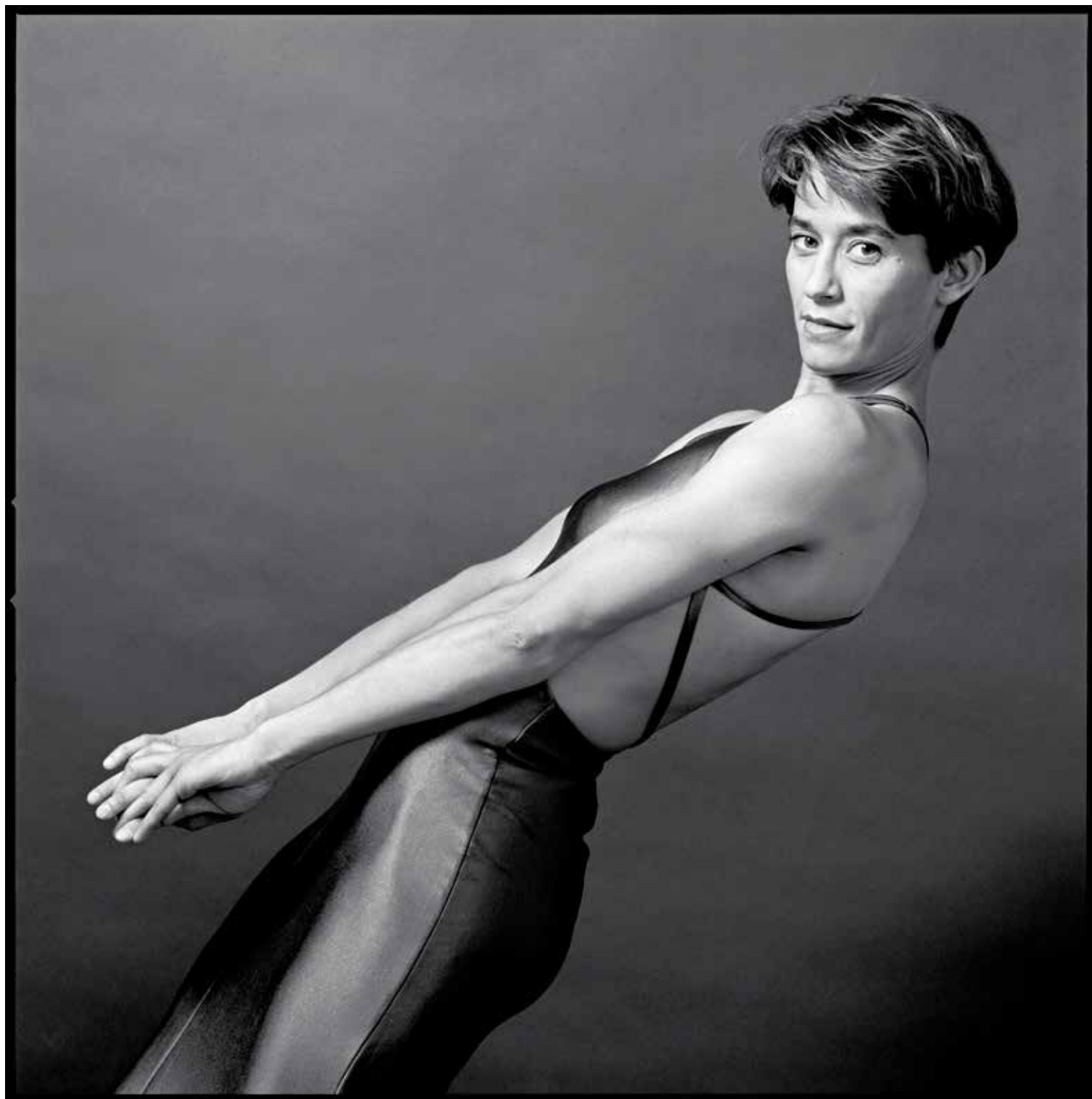
Моја кћерка,
полиптих, 1996/2010.



Јелена Кршић, вајарка, Београд, 1991.



Ана Станић, поп-певачица, Нови Београд, 1999.



Тања Петровић, каратисткиња, Нови Београд, 1997.



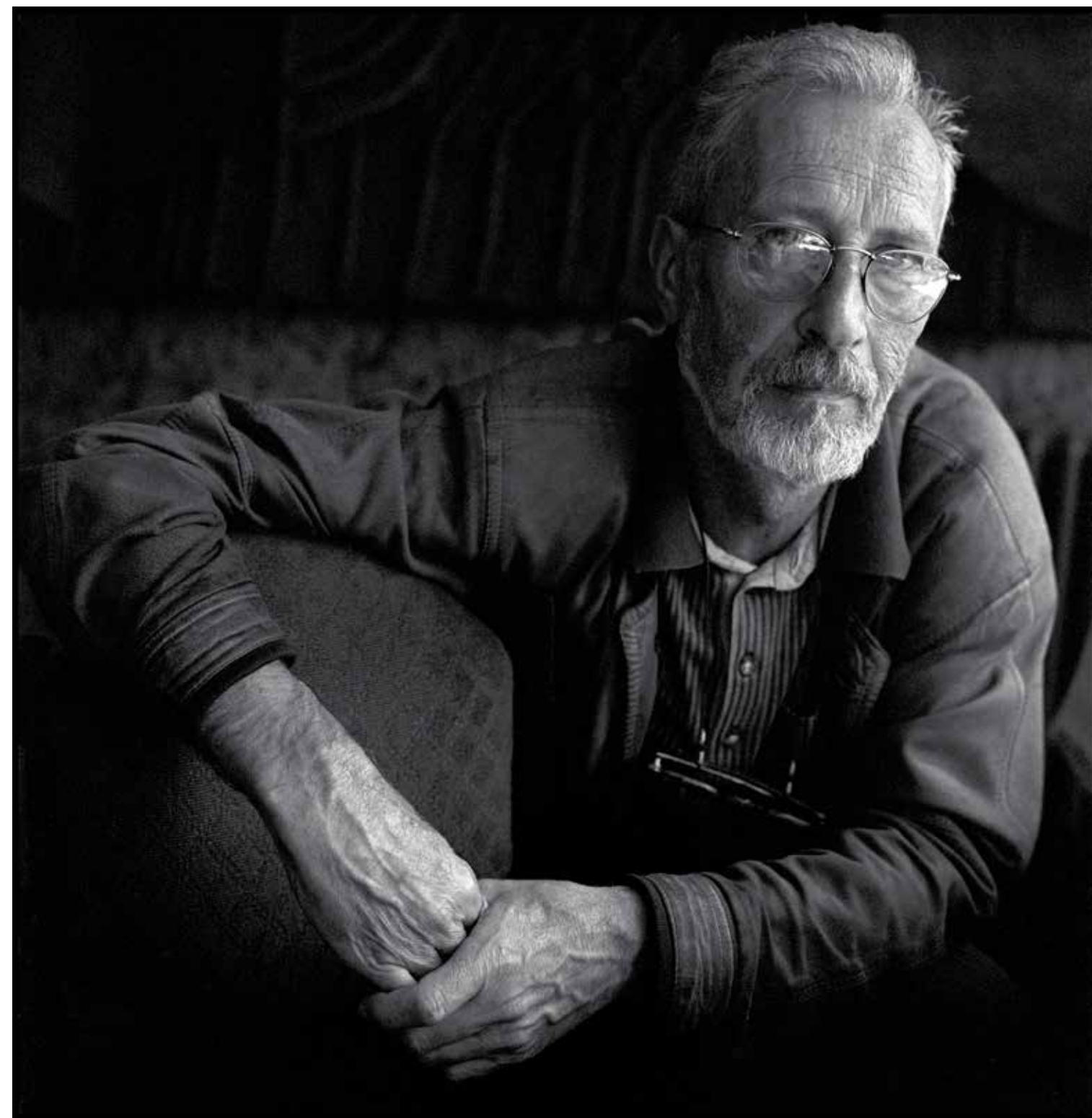
Вјера Мујовић, глумица, Београд, 1994.



Македонке
у Гучи, 1990.



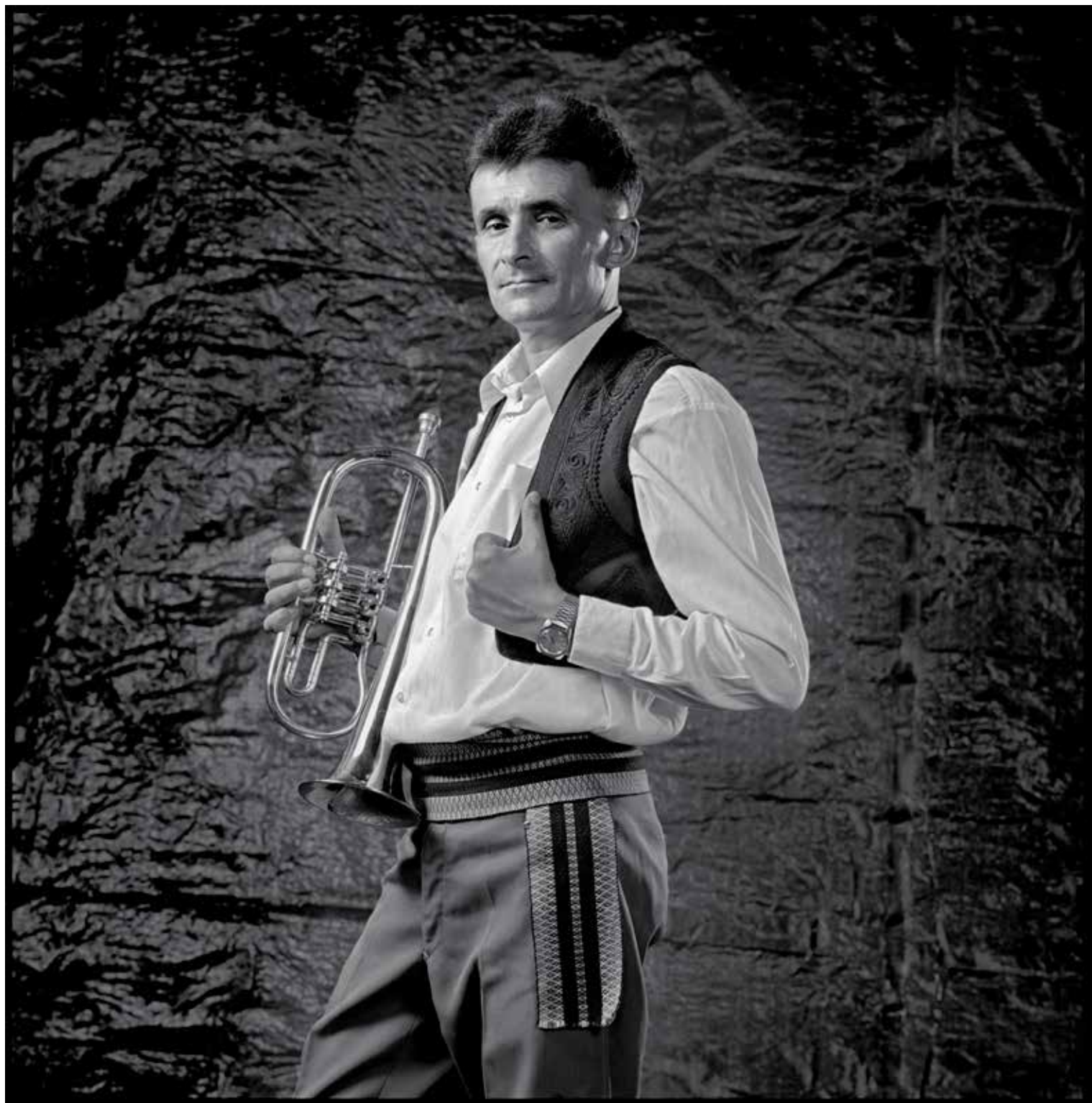
Дивна Јеленковић, сликарка, Аранђеловац, 1999.



Живко Ђак, сликар, Аранђеловац, 1999.



Мајстор за печење, Гуча, 1990.



Милија Милић, мајстор трубе, Гуча, 2000.



Оркестар Бобана Марковића, Гуча, 2000.



Столовача, Гуча, 2006.



Поноћни концерт, Гуча, 2009.



Добре вибрације, Гуча, 2009.



Мирољуб Марковић, тенориста, Гуча, 2000.



Млада и младожења на традиционалној свадби, Гуча, 2000.



Артистички пар, Београд, 2007.



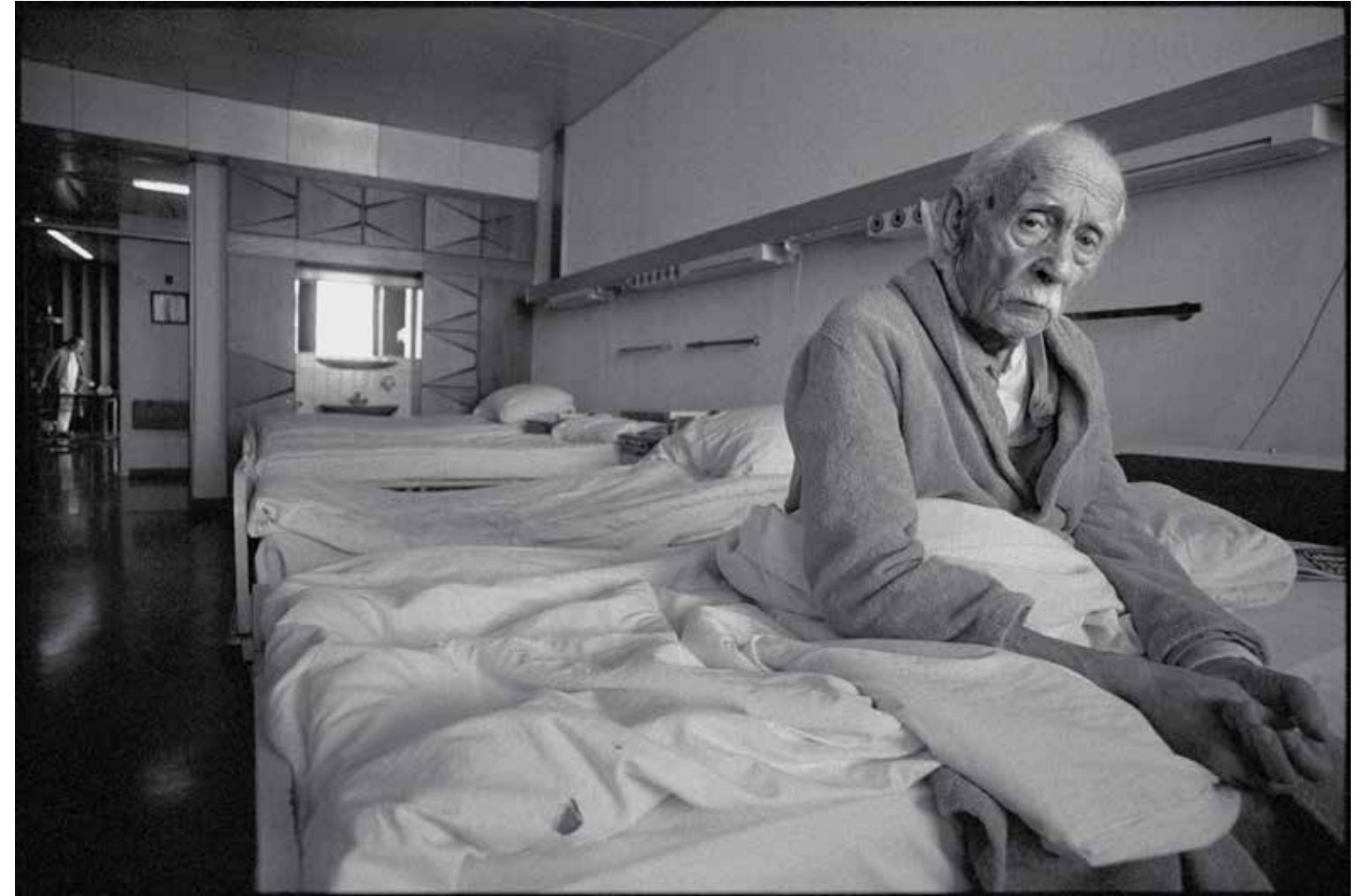
Фијакер мој, Црепаја, 2008.



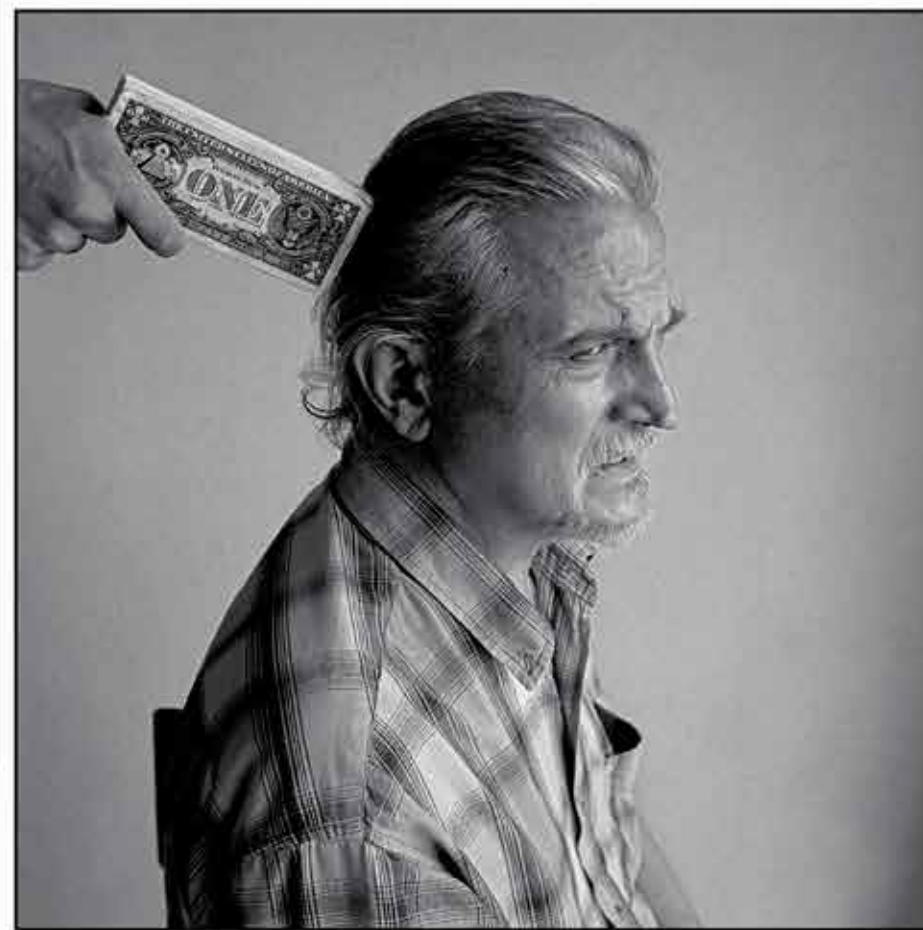
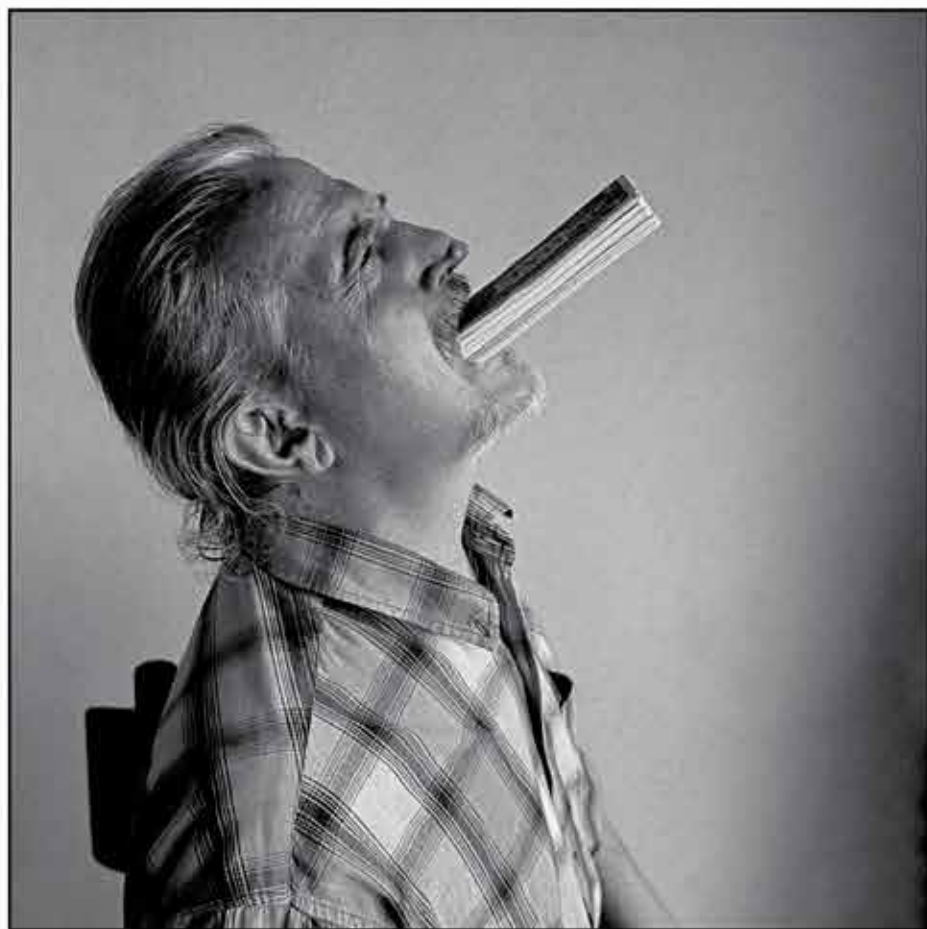
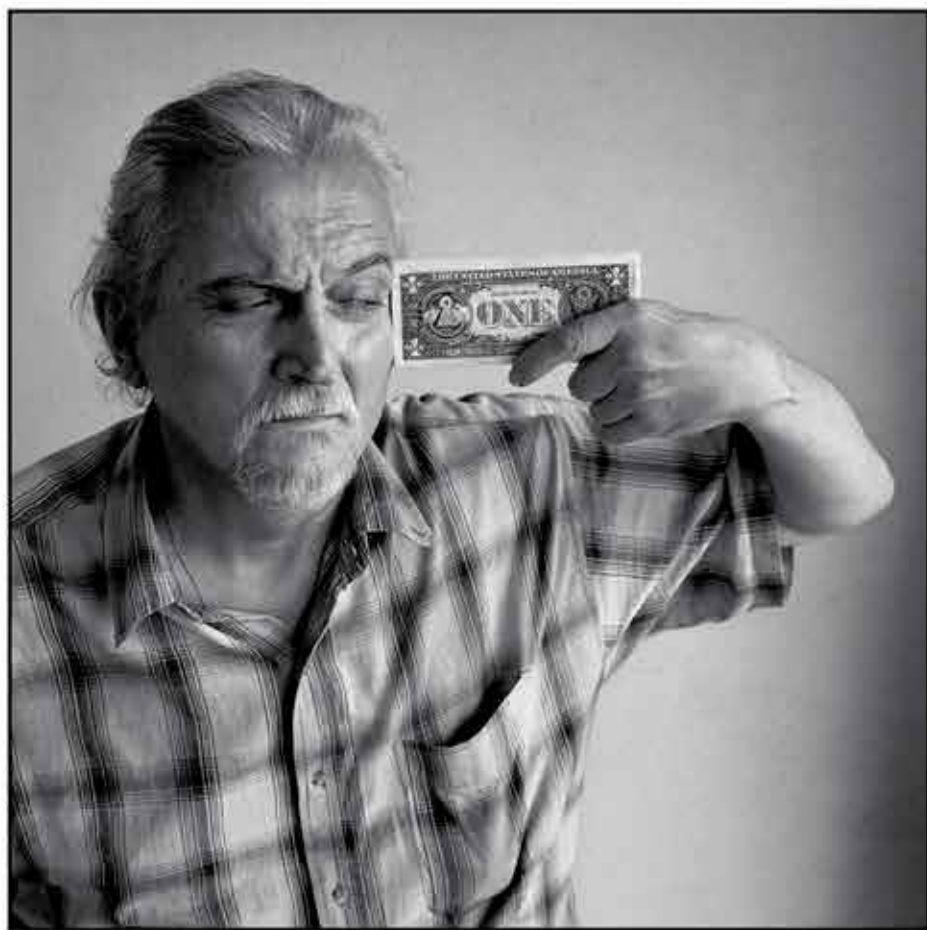
Кибицери, Црепаја, 2008.



Рибља пијаца у Земуну, 2006.



Мој отац, ВМА, Београд, 2005.



„Доларска демонија” перформанс Драгана Мојовића, триптих, Аранђеловац, 2000.



Деца цвећа, Ада Циганлија, Београд, 2006.



Завичајно коло, Калемегдан, Београд, 2006.



Освежење сабораша, Гуча, 2010.



Дринска регата, 2015.



Акт акција, Аранђеловац, 2016.



Ружица Чуљаковски, Банатски Брестовац, 2012.



Вашарски сусрети, триптих, Рума, 2015.



Центар за културу Ковин

Директор: Миливој Грчић

Уредник: Милан Живковић

Штампа: Грид студио, Београд

2023.

EPSON
EXCEED YOUR VISION

ReFoto
Studio i škola fotografije





